

ถึงครั้งที่ 00

ต่ำตม...

เลวทราม...

เหยียยังกว่าเหยียเสียด้วยซ้ำ...

ไม่แน่ใจเลยว่าคนอย่างเขามีสิทธิ์อะไรจะไปด่าทอคนอื่นด้วย
คำหยาบคายอันเจ็บแสบ ในเมื่อการกระทำของตัวเองก็ไม่ได้ดีไป
กว่าพวกคนที่เพิ่งเดินออกไปจากห้องวิไอพีหรูหราในคลับแห่งหนึ่ง
สักเท่าไร

คนอย่างเขา...คนที่เพิ่งลงมือทำร้ายชีวิตของคนคนหนึ่งไป
เพราะเงิน

ก้านนิ้วเรียวยาวขาวซีดยกขึ้นแตะช่วงมุมปาก ดวงตาที่ถูก
บดบังไปด้วยม่านน้ำตาพร่ำเบลอมองไปทางประตู

ใครจะไม่มีประโยชน์หากจะนั่งอยู่ตรงนี้

เขารู้ดี...เพียงแต่ว่ายังลุกไปที่ไหนไม่ไหวก็เท่านั้น

ร่างกายถูกทำร้ายจนเจ็บหนัก ทั้งเจ็บทั้งจุกจนแทบขยับเขยื้อน

ไม่ได้

จะเรียกว่าอย่างไรดีล่ะ บาปกรรมคินสนองอย่างนั้นหรือ...
หรือการตกลงเรื่องผลประโยชน์ไม่ลงตัว สุดท้ายถึงได้โดนหลอกและ
โดนกระที่บ้ำจันนอระบมอยู่แบบนี้

ก็*ต้าร์ กวี* ส่งเสียงแค้นหัวเราะหยาบเหยียดตัวเอง เขาใช้
ท่อนแขนสั้นระริกพวยร่างกายที่บอบช้ำไปนั่งขดตัวใช้ความคิดอยู่
มุมห้อง ทุกครั้งที่หายใจเข้าออกเขาเจ็บร้าวไปทั่วซี่โครง รสเลือดคาว
อวลอยู่ในปาก หูอื้ออึง อีกทั้งยังมองภาพตรงหน้าไม่ชัดเจน

ต้องรู้สึกอะไรด้วยนั้นหรือ ต้องรู้สึกเสียใจหรือสำนึกผิดที่
การกระทำต่าง ๆ ทำให้เขาต้องมาเผชิญกับเรื่องพวกนี้...อย่างนั้นหรือ
ไม่...บางทีเขาอาจจะยุ่งเกินกว่าจะมีเวลาให้สำนึกผิดหรือ
ผิดหวัง

เขาต่ำตม...

เหยียห้า...

แต่ว่า...รู้สึกผิดแล้วได้เหยียอะไรขึ้นมาจะ

กวีได้แต่ก้ำกึ้นน้ำตาและก้อนน้ำลายเหนียวข้นผสมเลือด
กลั่นเสียงสะอื้นไห้ แล้วล้วงมือเข้าไปหยิบโทรศัพท์มือถือที่หน้าจอ
แตกยับเพราะถูกอดีตนายจ้างกระที่บมาไว้ในมือ

โชคดีที่มันยังโทร. ออกได้ เขากดโทร. หารายชื่อล่าสุดที่เพิ่ง
กดโทร. ออกอีกครั้ง มันเป็นเบอร์ของน้องสาวเพียงคนเดียว

รอเพียงไม่นานอีกฝ่ายก็รับ

[พี่*ต้าร์*...โทร. มาสักที หมอมาถามตายหลายครั้งแล้วว่า
จะผ่าตัดแม่ได้หรือยัง]

น้ำตาที่เพิ่งหยุดไหลไปเอ่อล้นขึ้นมาอีก ขอบตาร้อนผ่าว
กลั่นเห็นชนวนอาเจียนตีตื้นขึ้นมาจากหน้าอก กวีบีบบังคับไม่ให้

ร่างกายตัวเองสั้นเทา บนบ่าทั้งสองข้างหนักอึ้งอย่างที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อนในชีวิต

[พี่ต๋าร์...ตกลงว่าเบิกเงินล่วงหน้าได้มั๊ย]

“ต๋าย...บอกทางนั้นรอก่อนได้มั๊ย...พี่หาได้ จะเอาเงินไปให้ทันแน่ ๆ รอก่อน รอแป็บเดียว”

[พี่...]

กวีคิดตัดสายทิ้ง ศีรษะที่ปวดร้าวชบลงตรงหัวเข่า สองแขนไร้เรี่ยวแรงตกลงข้างลำตัว โทรศัพท์เครื่องนั้นร่วงหล่นลงพื้น

การก้มหน้าลงต่ำนั้นมีมิติ ทว่าการเงยหน้าขึ้นมองตรงไปข้างหน้าก็ไม่ต่างกัน ลู่ ๆ เขาก็พึมพำ รวากับกำลังสวดอ้อนวอนต่อพระเจ้า ร้องขอแสงสว่างริบหรี่ให้เขาพ้นจากความมืดที่กำลังเผชิญ

เสียงพึมพำแผ่วเบาเคล้าเสียงระอื้น แม้เครื่องปรับอากาศยังทำงานปกติ แต่ดูเหมือนว่าในห้องกว้างร้างไร้ผู้คนจะมีความหนาวเหน็บเพิ่มขึ้นจนเย็นลึกเข้าไปถึงกระดูก

เสียงระอื้นหยุดชะงักกะทันหัน ไบหูที่ถูกตบจนอื้อแ้วเสียงฝีเท้าคู่หนึ่งเดินเข้ามา

มันมีน้ำหนักร้อนคง ไม่เร็ว...ไม่ช้า เย่เหยงอวดดี

ไบหน้าบอบช้ำเงยขึ้น แสงไฟสลัวรางทำให้เห็นไบหน้าของคนที่ถูกรุกเข้ามาโดยไม่ได้รับอนุญาตพรวดเลื่อน แต่ใครจะสนใจกัน การสนใจคนอื่นในเวลานี้ล้วนเป็นเรื่องที่เสียเวลาสำหรับเขา

กวีคิดขมอารมณ์อ่อนไหวแล้วใช้สายตาแข็งกร้าวมองผู้บุกรุก เขาหายใจสั้นและถี่ อาจเพราะเจ็บซี่โครงจึงรู้สึกอึดอัดจากการหายใจค่อนข้างมาก รวมถึงสายตาของอีกฝ่ายเองก็กดดัน ตอนที่ใครคนนั้นยอบตัวลงมาอยู่ในระดับสายตา กวีคิดว่าดวงตาเรียวยวีสีดำสนิทที่เปล่งประกายวาววับ ทำให้ความอึดอัดจากอาการหายใจ

ได้ไม่สุดของเขาทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น

เราใกล้กันจนลมหายใจรินรด กวีเผลอหลบสายตาเพราะถูกกวาดมองตั้งแต่หัวจดเท้า

“เม่น...ป้องกันตัวด้วยการขดตัว พองขนที่เป็นหนาม...ดูอันตราย แต่ที่จริงก็แค่นั้น ไม่ได้คิดเลยว่าหนามแหลมๆ จะทำให้คนอื่นบาดเจ็บ”

บ้าหรือเปล่า อยู่ๆ ก็เดินมาพูดเรื่องเม่น

“เหมือนเม่น เม่นตัวนี้ราคาเท่าไร เป็นเม่นที่โดนทิ้งไว้ราคาแพงมากหรือเปล่า”

ผู้มาใหม่ยังคงมองค้างอยู่อย่างนั้นหลังพูดประโยคเข้าใจยากออกมาด้วยเสียงเรียบเรื่อย

ตาของเขาสวຍ รูปทรงเรียวยาวกับมีคนตั้งใจลากดินสออย่างเชื่องช้าเพื่อวาดมันออกมา ทว่ากลับไร้ชีวิตชีวา รวกับอีกครั้งชีวิตของเขาได้ตายไปแล้ว

มันต่างอะไรกันล่ะ ในเมื่อเวลานี้กวีเองก็รู้สึกหัวใจครึ่งหนึ่งของเขาได้ตายไปแล้วเช่นกัน

คนคนนั้นต้องการอะไรบางอย่าง ประกายวาววับในดวงตาเฉดสีราตรีกาล แม้ได้สบเพียงเสี้ยววินาทีเดี๋ยวก็บอกความต้องการอย่างตรงไปตรงมาไม่ซ่อนเร้น

น่าขบขัน...เขาก็คงเป็นคนรวยที่มีนิสัยเหยียหย่าไม่ต่างจากพวกที่หลอกใช้กันสินะ

“จะเลี้ยงดูมันหรือ”

“ใช่ อยากรู้อย่างไร แต่จำไว้ว่าอย่าใช้หนามแหลมแทงเจ้าของก็พอ”

เป็นวินาทีที่กวียอมรับว่าเขาเองที่เป็นเม่นตัวนั้น...และผู้ชาย

ตรงนี้ควรรู้เอาไว้ว่าสัญชาติญาณสัตว์นะ ถึงเวลาเข้าตาจน มันทำร้ายได้แม้กระทั่งเจ้าของ

“คุณจ่ายมาก่อน แล้วจะเอาอะไรจากสัตว์เลี้ยงตัวนี้ก็เอาไป”

ไม่มีคำตอบรับ ไม่มีแม้กระทั่งเสียงหลุดรอดออกมาแม้แต่ครึ่งคำ ร่างสูงตระหง่านที่ยอบตัวลงมาสนทนา ค่อยๆ ขยับลุกขึ้น ยืนเต็มความสูง

เขาสูงราว ๆ ร้อยเก้าสิบเซนติเมตรเห็นจะได้ หากยืนท่ามกลางผู้คนคงโดดเด่น โครงหน้าของเขาคมชัด ภายใต้อีโก้เซ็กซี่ที่ทับด้วยกึ่งสุทพอดิตัวดูเป็นกล้ามเนื้อเสียส่วนใหญ่ ไม่หนาไม่บางจนเกินไป นอกจากดวงตาจะเหมือนถูกศิลปินวิจิตรขีดเขียนขึ้นมา ร่างกายของเขา ก็ดูเหมือนจะถูกปั้นแต่งมาอย่างดี

ไร้ที่ติ สมบูรณ์แบบ ตัวหอม สะอาดสะอาด

แต่น่ารังเกียจ น่าขยะแขยง...ไอ้กวีคนนี้ เกลียดพวกที่เกิดมาก็สมบูรณ์แบบนี้จริง ๆ

“เก็บสายตาริษยาแบบนั้นไว้ให้ดี ถ้าเป็นสัตว์เลี้ยงของฉัน อย่าให้ได้เห็นมันอีก”

กวีก้มหน้าลงต่ำ ส่งเสียงหัวเราะน่าสมเพช และนั่นเป็นจังหวะเดียวกันกับที่แบล็กการ์ดถูกโยนลงมา เขาตะครุบคว่ำเหมือนสัตว์ที่อดอาหารมาเป็นเวลานาน

เขาเกลียดเงิน เกลียดคนที่มีอำนาจ แต่ขณะเดียวกันก็หิวโหย สิ่งนี้เช่นกัน ช่างขัดแย้งและย้อนแย้งในตัวเองถึงที่สุด

คนตัวสูงยังคงไร้เสียง มีเพียงหางตาปรายมองกันเท่านั้น แล้วสอดมือเรียวยาวล้วงกระเป๋ากางเกงกันลึกลับ บิดหมุนปลายเท้า ในรองเท้าหนัง จากนั้นก็ย่ำเท้าอันหนักแน่นมั่นคงเดินห่างไป

ถึงคล้ายกันมาก แต่ไม่เหมือน ไม่เป็นไร...ใช้ได้เหมือนกัน

“สืบประวัติเด็กคนนั้น”

ริมฝีปากที่มักจะปิดสนิทเรียงตึงเผยออกคำสั่ง แหวดดา
ไร้ชีวิตชีวาปรากฏความลุ่มลึกชนิดหนึ่ง เล่นเอาผู้ที่พบเห็นกดดัน
คนสนิทที่ทำงานด้วยกันมานานเอ่ยถาม

“คุณคลีนสนใจเขาหรือครับ”

“ขยะก็คือขยะ ใช้เสร็จแล้วก็ทิ้ง ฉันไม่ได้สนใจอะไรเป็นพิเศษ”

“จะไม่ใช่อะไรหรือครับที่เขาเหมือน...”

รอยยิ้มหนึ่งปรากฏที่มุมปากของ *คลีน ถึงสมุทร*

“ยิ่งเหมือนเท่าไร...ยิ่งดี”

ใครเลยจะกล้าพูดอะไรต่อ ถึงสมุทรหุบยิ้มจับแล้วกลับไปอยู่
ในที่ของตน

ที่ที่ไม่เคยมีใครไขว่คว้าไปถึง ที่ที่ไม่เคยเปิดรับให้ใครเข้าไป

เขาลึกลับยากเกินจะหยั่งถึงเหมือนกันมหาสมุทรลึก ไม่ว่าใคร
ก็ไม่มีทางไปถึง ไม่มีเลย...แม้แต่คนเดียว

ถึงครั้งที่ 01

การผ่าตัดเส้นเลือดหัวใจตีบของแม่ผ่านไปได้ด้วยดี
แบล็กการ์ดของผู้ชายคนนั้นช่วยทำให้สภาพการเงินที่ติดขัดฝืดเคือง
บรรเทาลง

จนกระทั่งตอนนี้ก็ยังไม่รู้ว่าคนคนนั้นเป็นใคร เขาไม่ได้
สนใจเรื่องนั้นมากนัก เขาเป็นว่าแค่แบล็กการ์ดในมือใช้ได้ก็ถือเป็น
เรื่องที่ดีมากแล้ว

แม่ของเขายังต้องรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาลต่ออีกสักพักใหญ่
ช่วงนี้ที่บ้านเช่าในย่านชุมชนแออัดจึงมีเพียงเขากับน้องสาวที่อายุ
เพียงแค่สิบเจ็ดปีอาศัยอยู่เท่านั้น

เรามีกันอยู่แค่สามคนแม่ลูก... ส่วนพ่อทอดทิ้งไปมีครอบครัว
ใหม่ตั้งแต่เขายังเด็ก จากนั้นก็ตายห่าตายโหงไปเมื่อสองปีที่แล้ว กวี
ไม่มีความทรงจำที่ดีเกี่ยวกับพ่อของตนเองแม้แต่ชนิด กระทั่งความ
ทรงจำในงานศพก็ไม่มี เพราะครอบครัวใหม่ของพ่อไม่ได้เชิญให้เขา
ไปร่วมงาน เขาจดจำเพียงแค่ว่าหลังจากที่พ่อตายไป หนี้สินก้อนใหญ่

ที่ผู้ชายคนนั้นเอาไปปรนเปรอครอบครัวใหม่ตกเป็นภาระของบ้าน
เมียหลวงที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกัน

แม่เอาแต่ร้องไห้ร้องให้ โทษว่าตัวเองโง่เง่าที่ไปรักคนแบบ
นั้น ทว่าสุดท้ายแล้วน้ำตากับความรักความจริงใจก็ไม่ได้ช่วยให้อะไร
ดีขึ้นมา หน้าที่พ่อบังเกิดเกล้าก่อไว้เป็นหนี้นอกระบบ แม่แม่ไม่ได้
ลงชื่อเป็นลายลักษณ์อักษรในสัญญาฉบับนั้น ทว่าเมื่อมีชื่อแม่เป็น
ผู้ค้ำประกัน ทุกสิ้นเดือนเจ้าหนี้ก็จะมาทวงหนี้ที่บ้านอยู่ดี

กวีจำได้ว่าเขาย้ายที่อยู่หนีมาแล้วห้าครั้ง ทว่าไม่เคยหนีพ้น
สุดท้ายก็ถูกตามเจอ ถูกทุบตีบีบบังคับให้ใช้หนี้จำนวนสิบสองล้าน
นั้นอยู่ดี

สภาพแวดล้อมหล่อหลอมให้เขากลายเป็นคนแข็งกระด้าง
ใช้ชีวิตตั้งถูกสภาพให้ต้องทำงานหนักเพื่อเงิน ทั้ง ๆ ที่เขาเป็นเพียงแค
เด็กอายุยี่สิบเอ็ดปีคนหนึ่งเท่านั้น

เขาเกลียดเงิน และใช้ที่เขาก็อึดและต้องการมันมาก มีอะไร
ในตัวเขาที่ไม่เรียกว่าบิดเบี้ยวย้อนแย้งบ้าง

ไม่มี...ไม่ได้ขอให้ใครมาเข้าใจ และไม่ได้ขอให้ใครมาเห็นใจ
ด้วย

หนังสือเรียนกลางเก่ากลางใหม่ที่อ่านซ้ำหลายครั้งจนเข้าใจ
ดีแล้วถูกปิด โชคดีที่เขาเป็นเด็กหัวดีเลยได้ทุนเรียนดีมาตลอด ไม่
เช่นนั้นแล้วบางทีเขาอาจจะต้องหยุดเรียนกลางคัน ถ้าเป็นแบบนั้น
คงแย่นั่น เพราะกวีเชื่อว่าการศึกษที่ดีอาจเป็นหนทางเดียวที่ทำให้
เขาหลุดพ้นจากสภาพเลวร้ายที่กำลังเผชิญ

หลังปิดหนังสือ ดวงตาสีสนิมเหลือบมองนาฬิกาเก่า ๆ ที่แขวน
ไว้บนเสาไม้ต้นหนึ่ง เมื่อเห็นว่าใกล้แปดโมงเช้าก็ยัดหนังสือเล่มนั้น
ลงกระเป๋าเป้ ยกมันสะพายไว้บนบ่า ลูกชิ้นยีนบนเสื่อน้ำมัน อากาศ

ที่ร้อนระอุทำให้เหงื่อออกจนเนื้อตัวเหนียวเหนอะ แม้จะยังเข้าอยู่ และมีพัดลมคอยช่วยพัด ทว่าความร้อนจากด้านนอกก็ไม่ปรานีเขาเลย

น้องสาวของเขาออกจากบ้านไปตั้งแต่เช้าตรู่เพราะต้องไปดูแลแม่ที่โรงพยาบาลก่อนไปโรงเรียน ในเวลานี้บ้านหลังเล็กจึงเงียบจนอ้างว้าง ผิดก็เสียแต่ว่าข้างนอกมีเสียงอะอะโครมคราม และระหว่างที่ภิกษุกำลังเดินออกไปหน้าบ้าน เสียงทุบประตูน่าพรันพรังก็ดังรัวไม่หยุด

“ไอ้ดาร์! ไอ้ดาร์! ออกมาสิโว้ย ไอ้เด็กเหี้ย!”

ภิกษุหลับตาลง แม้มริมฝีปากจนเป็นเส้นบางเฉียบ มือเขาสั่นเล็กน้อยเมื่อรู้ว่าพวกที่มาทุบประตุนั้นเป็นใคร ทว่าก็ยังขีดหน้าขึ้นอย่างอวดดี

เขาล้วงมือเข้าไปในกระเป๋ากางเกง กำเงินที่อยู่ในนั้นเพื่อความอุ่นใจ โชคดีที่เขาเป็นคนที่อยู่บ้านในวันนี้ หากเป็นน้องสาวละก็ มันจะต้องกลัวจนโทร. มาร้องให้ใส่เงินเขาพลอยสติแตกไปด้วยแน่ ๆ

“จะทุบให้พังเลยหรือไง ไม่เบี้ยวหนีหรือหน้า”

ขานตอบไปด้วยเสียงแข็งกระด้าง ในไม่ช้าประตูก็เปิดกว้างออก

ด้านนอกเป็นกลุ่มชายในเสื้อแจ็กเกตหนังสีดำ สวมหมวกกันน็อกปิดหน้าปิดตา หากมีคนกลุ่มนี้เดินเข้ามาในย่านชุมชนแออัดย่อมรู้จักกันอยู่แล้วว่ามาทวงหนี้ หน้าต่าบ้านเรือนในละแวกใกล้เคียงปิดสนิททั้ง ๆ ที่ไม่เคยปิด

แถวนั้นะ ไม่ได้มีเขาเป็นลูกหนี้เจ้าเดียวหรอก

“เดือนนี้มีให้เท่านั้น จะทุบจะตีก็มีให้เท่านั้นแหละ”

ภิกษุส่งเงินที่เขากำไว้จนขึ้นเหงื่อไปให้พวกมัน ตอนที่เงินถูก

แย่งไป เขายื้อเอาไว้นิด ๆ อย่างแสนเสียดาย

“นี่มันยังไม่พอค่าดอกด้วยซ้ำ แล้วนั่นหน้ามึงไปโดนอะไรมา ... กูเจ้าอื่นแล้วโดนซ่อมมาเหอวะ” ไม่ใช่คำถามที่แสดงความเป็นห่วงเป็นใยแม้แต่น้อย เพราะหลังจากพูดจบประโยคพวกมันก็หัวเราะเสียงดัง

“เสือก...” กวีตอบกลับลอดโรฟัน เสียงหัวเราะจึงเจียบลง ท่าทางของพวกที่สวมหมวกกันน็อกเครื่องขริมจริงจัง

“เออ พวกกูไม่เสือกก็ได้ มีข่าวมาแจ้ง เฮียจะขึ้นดอกเบีย้”

“พูดเป็นเล่น แค่นี้ยังวิตเลือดจากปูไม่พอ?”

“เอาไปอ่าน นี่นะจะน้องต๋าร์... ถ้าไม่อยากเสียดอกเบีย้เยอะ มึงก็หาเงินต้นที่พ่อมึงก่อก่อนนี้ไว้ให้ได้เร็ว ๆ สิ”

“คว-!”

คำหยาบคายไม่ได้ทำให้ไอ้พวกนั้นหงุดหงิดแม้แต่น้อย พวกมันยังคงหัวเราะว่า เป็นกวีต่างหากที่ของขึ้น ยิ่งเห็นอัตราดอกเบีย้ใหม่ยิ่งหงุดหงิด

เขาฉีกกระดาษแผ่นนั้นทิ้ง ไม่แปลกใจอีกแล้วเมื่อนึกไปถึงข่าวที่คนติดหนี้จนระบบฆ่าตัวตาย ตอนนี้อย่างไรเขาก็เริ่มรู้สึกอยากตายขึ้นมาบ้างแล้วเหมือนกัน

หน้เวรนี้ซดใช้เท่าไรมันถึงจะหมด... เหมือนวันนั้นมันจะไม่มีทางมาถึงเลย

ดวงตาของกวีแดงก่ำ มองคนกลุ่มนั้นเดินจากไป ยังไปได้ไม่ไกลก็ถูกขวางไว้จากคนอีกกลุ่ม

กวีเลิกคิ้วขึ้นเพราะไม่คุ้นกับคนกลุ่มใหม่ พวกคนที่สวมสูท ภูมิฐานสะอาดสะอ้าน... มาทำอะไรที่นี่?

ใครคนหนึ่งที่เขามั่นใจว่าไม่เคยรู้จักกันมาก่อนมองเลยบ่า

ของพวกเขาทวงหนี้ตรงมาที่เขา กวีหันมองซ้ายขวา เมื่อไม่พบใครที่ยืน
อยู่ในระยะสายตาริมฝีปากก็สั่นระริก

มาหาเขาแน่ ๆ แน่นอน

ชีวิตเขามันมีเรื่องไม่คาดฝันเกิดขึ้นหลายครั้ง ไม่แน่หรอกว่า
ตอนนี้ก็กำลังจะเกิดเรื่องไม่คาดฝันขึ้นอีกเช่นกัน

ลีนีสวมพู่แลบเลียริมฝีปากแห่งผาก ลมเบา ๆ เป่าจนผมที่ปรก
หน้ากระจายตัว มือขวดยกขึ้นเท้าเอว เียดหน้ามองฟ้า และเมื่อลด
สายตาลงสบกับชายในชุดสูทคนนั้น เสียงแข่งกระด้างก็ดังขึ้นชัดเจน
“มีธุระอะไรกับผมหรือเปล่าครับ”

...และเมื่ออีกฝ่ายพยักหน้าขึ้นลงว่ามี ก็ขยับเดินเข้ามาใกล้

พวกเขาทั้งสองดูเหมือนจะไม่ชอบการถูกเมินหรือเดิน
ตัดหน้าเช่นนี้ เมื่อกลุ่มคนพวกนั้นจะเดินผ่าน จึงถูกมือในถุงมือหนึ่ง
ลีด้าของพวกเขาจับยึดไหล่เอาไว้

กวียังไม่ทันได้กะพริบตาด้วยซ้ำ ร่างสูงใหญ่ของหนึ่งในแก๊ง
ทวงหนี้ก็ถูกทุ้มจนลงไปนอนบนพื้น

มุมปากเขายกขึ้นเป็นรอยยิ้ม

“คุณคลีนจะจัดการเรื่องหนี้สินของคุณกวีทั้งหมดให้”

“คุณคลีน?”

“ครับ ผมแค่มาแจ้งว่าคืนนี้คุณคลีนต้องการพบคุณ”

กวียกสองแขนขึ้นกอดอก มองคนที่พูดกับเขาอย่างสุภาพ

“คลีนไหน...ผมไม่รู้จักคนชื่อคลีน”

หลังจบคำพูดอดีตของเด็กหนุ่ม คนที่สนทนากับเขาก็หยัด
รอยยิ้มแปลก ๆ ขึ้นบริเวณมุมปาก

“คุณคลีน ถึงสมุทร เจ้าของแบล็กการ์ดที่คุณถือใบนั้น เจ้าของ
...ของคุณ”

กวีนึกไปถึงเรื่องเม่น เขาไม่ได้เลอะเลือนหรือความจำล้นถึงขนาดที่จะจำเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อไม่กี่วันก่อนไม่ได้ แต่คำว่า **‘เจ้าของ... ของคุณ’** หยามศักดิ์ศรีกันชะมัด คล้าย ๆ กับการบอกว่าเขาน่ะ มันมีสถานะเป็นได้แค่สัตว์เลี้ยง

สายตาโลมเลียมสำรวจกันยังติดอยู่ในสมอง เมื่อคิดไปว่าต้องไปพบคุณคลื่นคนนั้นในคืนนี้ จู่ ๆ เขาก็พลันอ่อนแรงขึ้นมาเสียต่อ ๆ ทว่ากวีไม่ได้เผยความอ่อนแอที่เกิดขึ้นชั่วคราวออกไป

ก็เป็นเรื่องที่เขารู้ว่าต้องตอบแทน

เป็นหนี้ต้องใช้ แต่หนี้ครั้งนี้ดีหน่อยเพราะเขาเป็นคนก่อนมันขึ้นมาเอง

“ไปพบที่ไหน”

“เพนต์เฮาส์ของคุณคลื่น หลังเลิกเรียนผมจะส่งรถไปรับ”

“ต้องเตรียมอะไรไปเป็นพิเศษหรือเปล่า”

“ไม่จำเป็นต้องเตรียมอะไรไปครับ แต่บอกทางบ้านของคุณไว้สักหน่อยก็ดี เพราะคุณอาจจะต้องอยู่กับคุณคลื่นหลายวัน”

มีคำถามมากมายเกิดขึ้น กวีค้นปากยุบยิบอยากถาม แต่เขากลับเก็บเสียงของตัวเองเอาไว้ราวคนเป็นใบ้ มีเพียงใบหน้าที่ยกขึ้นลงน้อย ๆ อย่างเข้าใจ ท่อนซาก้าวผ่านทั้งพวกแก๊งทวงหนี้ และกลุ่มคนในชุดสูทแสนสุภาพ เดินผ่านไปสักระยะก็เอี้ยวตัวกลับมา

“รถที่เอาไปรับหรือเปล่า”

“ครับ?”

“ขอรถหรู ๆ หน่อยได้มั๊ย แล้วก็...ไม่ต้องไปรับที่มือ”

“คุณกวีจะให้ผมไปรับที่ไหน”

“บ้านพ่อผม พวกคุณน่าจะรู้ดีอยู่แล้วว่าอยู่ที่ไหน อีกอย่าง... เรียกผมว่าดาร์ตีกว่า เรียกชื่อจริงผมไม่ชิน แล้วก็ขอหลักฐานอะไร

ก็ได้ที่บอกว่าผมปลดหนี้แล้ว ขอก่อนที่ผมจะไปถึงบ้านนั้นนะ”
 กวียกคิ้วใส่คนของถึงสมุทร เล่นเอาคนฟังปากกระตุกบิดเบี้ยว
 ยังไม่ทันไรก็ออกคำสั่งใหญ่โตเสียแล้ว เด็กนี่คิดว่าตัวเองเป็น
 ใครกัน

“พี่วศิน เราต้องรายงานคุณคลื่นเรื่องนี้มั๊ย”

วศินคนสนิทของถึงสมุทรหันไปใช้สายตาดำหนึบคนทีถาม

“เรื่องหุยมหิมแค่นี้ไม่ต้องรายงานคุณคลื่นหรอก”

“แล้ว...ต้องทำตามคำสั่งของเด็กคนนั้นหรือเปล่า”

“ไปจัดการตามนั้นซะ ไม่ใช่เรื่องที่เกิดความสามารถ...”

วศินกลอกตาในเบ้าลึกเล็กน้อย เขาเก็บอาการหงุดหงิดเล็ก ๆ
 ไว้ในใจ หายใจเข้าปอดลึก ๆ แล้วมองไปยังแก๊งทวงหนี้

“เอาละ เรามาจัดการหนี้สินด้วยอัตราดอกเบี้ยที่เป็นธรรม
 กันเถอะ”

กวีเข้าเรียน ทำทุกอย่างเป็นปกติตามที่ควรจะทำ แต่มี
 สิ่งหนึ่งที่เปลี่ยนไปไม่มีทางวนกลับ นั่นคือเก้าอี้ข้างตัวที่เคยเป็น
 ที่นั่งของเพื่อน...เพื่อนที่ใคร ๆ ต่างก็มองว่าเราสนิทกัน...มันว่าง
 เปล่า นอกจากนั้นสายตาก็เคยเป็นมิตรก็มองกันด้วยความเคียดแค้น
 ไม่ต่างจากศัตรู

แล้วยังไงล่ะ ถูกลมองแบบนี้ต้องรู้สึกอะไรหรือเปล่า

กวีแสรังทำสีหน้าไม่ทุกซัไม่ร้อนออกมา มองเลยไปยังร่างสูง
 ไปร่งที่กำลังอดทนอดกลั้นกับสายตาและเสียงซุบซิบนินทาออบกาย

เซอร์วี รัช... อดีตเพื่อนสนิทของเขา กำลังกลายเป็นคนดัง
 ที่ถูกพูดถึงในขณะนี้ ไม่ได้ถูกพูดถึงในเรื่องที่ดีหรอก ก็แค่เรื่องที่เป็น
 เป็นชู้กับชาวบ้าน บังเอิญว่าฝ่ายชายเป็นคนดัง บวกกับการใส่ไฟ

โจมตีในโลกโซเชียลอีกนิดหน่อย ตอนนี้อีกรักเลยดูเป็นคนเลวสุด ๆ ไปเลย

ใช้สิทธิ์ที่เขาควรจะมีมเยาะมัน ในเมื่อคนที่ทำให้มันเหมือน ตกนรกทั้งเป็นในตอนนี่คือเขาเอง

เขาขายเพื่อนแลกเงิน...มันสมควรโดน คนที่แย่งของคนอื่น ไม่ควรมีความสุข สมควรแล้ว เขาอะ...ไม่จำเป็นต้องรู้สึกผิดอะไรหรอก

ทว่าความเจ็บชนิดหนึ่งกระหน่ำแย้แทงในหน้าอก กวีเจ็บจน ต้องเบนสายตาของตนหนีออกจากการพาดพิงกับอดีตเพื่อน เขา ลุกขึ้นจากเก้าอี้เมื่อจบคลาสเรียนในช่วงบ่าย ข้าวของถูกเก็บอย่าง รีบร้อน และตรงออกจากห้องเรียนในทันที

หน้าจอโทรศัพท์ที่แตกในมือเปิดคลิปของเซอร์รีและเทียนธาดา ชาวเน็ตแสดงความเห็นกันอย่างออกรสออกชาติ

คำว่ามือที่สาม คงจะมีเขาคนเดียววงระมิ่งที่สวนทาง คอมเมนต์ด้วยเพชฌัญชลอมไปหนึ่งประโยค

'ชั่วทั้งคู่... หมายถึงเทียนธาดากับญิงญิง อย่าไปอวยพวกมัน มาก ระวังจะหมาเอา'

จากนั้นก็เก็บมือถือที่สภาพจะพังแหล่มีพังแหล่ลงในกระเป๋า กางเกงตามเดิม ไม่ได้สนใจอีกต่อไปว่าการคอมเมนต์ขวานผ่าซาก ออกไปแบบนั้นจะทำให้โดนทัวร์ลงหนักหนาสาหัสแค่ไหน

อดีตนายจ้างที่จ่ายเงินครบบ้างไม่ครบบ้าง บอกว่าจะให้แล้ว เบี้ยว ไม่เรียกชั่วแล้วจะให้เรียกว่าอะไรวะ อีกอย่าง...ความสัมพันธ์ ของอิสสองตัวนั้นก็มิแต่เรื่องผลประโยชน์ โคตรน่าเฟะ

กวีไม่ได้แสดงสีหน้าอะไรในยามที่ด่าทอหญิงร้ายชายเลว ในใจ สุดท้ายแล้วความคิดของเขาก็ไม่มีอะไรสำคัญไปกว่าเรื่องเงิน

เขาเดินต่อเรื่อย ๆ เพื่อไปขึ้นรถไฟฟ้ายี่หน้ามหาวิทยาลัย มีแวนหนึ่งที่สายตาเหลือบเห็นชายในชุดสูทเดินตาม เขาคิดว่าเป็นคนของถึงสมุทร คงเป็นบอดีการ์ดอะไรทำนองนั้น

กวีหยุดยืนที่ปลายบันไดเลื่อน เมื่อบอดีการ์ดคนนั้นตามขึ้นมาถึงเขาก็มองนิ่ง ๆ แล้วถอนหายใจใส่เฮือกใหญ่ เพียงบอกให้รู้ว่าเขารู้ตัวว่ามีคนเดินตาม กระนั้นก็ไม่ได้พูดหรือห้ามปรามอะไร ด้านคนของถึงสมุทรรู้ก็ไม่ได้แปลกใจที่เขารู้ตัว ปล่อยให้เขาเดินต่อและยังคงเดินตามมาเงียบ ๆ ก็เท่านั้น

แบล็กการ์ดของถึงสมุทรถูกใช้เป็นที่สอง ครั้งที่สาม ครั้งที่สี่ และสุดท้ายจะนับภายในห้างสรรพสินค้าหรูหาวาใจกลางเมืองหลวง กวีเหมือนคนเสียสติตอนที่เขาเดินเข้าออกร้านนั้นร้านนี้แต่ละครั้งที่เดินเข้าไป การกลับออกมาจะมีถุงใบใหญ่มากกว่าหนึ่งถุงติดมือออกมาด้วยเสมอ

เขาไม่ใช่คนโง่ จึงรีบศึกษาเรื่องของถึงสมุทรหลังได้ยินชื่อ แม้จะเป็นการหาข้อมูลเพียงคร่าว ๆ เท่านั้นก็เถอะ เขาอ่านประวัติของถึงสมุทรผ่าน ๆ ไม่ได้ใส่ใจธุรกิจที่อีกฝ่ายทำ หุ่นที่ถือ ทรัพย์สินที่มี เห็นว่ารวยมากเท่านั้นก็เพียงพอแล้ว

หลีกเลี่ยงไม่ได้ที่หลังค้นหาชื่อของถึงสมุทรคนนั้นแล้วจะมีข่าวซุบซิบติดตามมา ดูเหมือนคุณคลีนจะเปลี่ยนคู่ดวงเป็นว่าเล่น แต่ไม่ได้จริงจังกับใคร เขาอาจจะมึนสนิยมแปลก ๆ อย่างเช่นนิยมชมชอบผู้ชาย แต่ไม่ยกปรากฏในข่าว บางทีมันอาจจะเป็นเรื่องส่วนตัวที่ถึงสมุทรไม่อยากให้ใครล่วงรู้ก็เป็นได้ คนรวย...อยากทำอะไรก็ได้ทั้งนั้นแหละ รวยขนาดนั้น ปิดข่าวเป็นเรื่องจิบ ๆ

กวีคิดว่าเขาตีความถึงสมุทรไม่ผิดเพี้ยน อีกทั้งการถามหยั่งเชิง

ว่าอยากเลี้ยงดูกันหรือเปล่าก็การันตี...ว่าถึงสมุทรออยากได้เขา นั้นหมายถึงการตอบสนองเรื่องเซ็กซ์

เขาไม่เคยคิดว่าตัวเองจะต้องหลับนอนกับผู้ชายด้วยกัน ตอนนั้นที่ตกลงเพราะจวนตัว เขาหวาดกลัวอยู่ในมุมมืดที่เงียบเชียบของจิตใจตัวเอง ทว่าไม่แสดงออกมาแม้แต่นิดเดียว

การใช้เงินมือเติบยังคงดำเนินต่อไปไม่หยุด บางทีแล้วกววิอาจคิดว่าการผลาญเงินของถึงสมุทรมากที่สุดอาจทำให้ศักดิ์ศรีที่แหลกและไม่มีชิ้นดีของเขายังถูกนึกถึงหรือคงเหลืออยู่บ้าง

เขาซื้อทุกอย่างที่คิดว่ามันจะทำเงินได้ในวันข้างหน้า จนกระทั่งห้องฟ้าด้านนอกเริ่มเปลี่ยนสีไปที่ละนิดเพื่อบอกว่าใกล้ค่ำแล้ว คนของถึงสมุทถึงได้เดินตรงมาหาเขา

“คุณต๋าร์”

“อะ? ครับ?...มีอะไร” คราแรกกววิคิดว่าคนของถึงสมุทจะมาห้ามปรามไม่ให้เขาซื้อของ ทว่ากลับไม่ใช่

“ไว้ค่อยมาซื้อของต่อวันหลังเถอะครับ หรือจะซื้อทางออนไลน์ก็ได้ คุณจะไปที่บ้านของพ่อคุณก่อนไม่ใช่หรือครับ ผมเห็นว่ายืนแล้ว ไม่อยากให้เสียเวลาที่นี่อีก ถ้าผิดเวลานัด คุณคลื่นอาจจะโมโหได้”

“ถ้าเขาโมโหแล้วจะยึดแบล็กการ์ดใบนี้คืนหรือเปล่า”

“ไม่ทราบครับ”

“เอารถแพง ๆ ไปที่บ้านพ่อได้ไหม้ย เมื่อเช้าผมบอกแล้วนะ ว่าขอรถหุ้ไปบ้านนั้น”

“ผมสามารถจัดหาารถที่พาคคุณต๋าร์ไปที่บ้านพ่อของคุณได้ แต่ไม่แน่ใจว่ามันจะเป็นรถแบบที่คุณต้องการหรือเปล่า”

“ถ้ามันแพงก็เอามาสักคันเถอะ”

คนของถึงสมุทรพยักหน้า เขามองข้าวของมากมายในรถเข็นที่พนักงานในห้างจัดมาให้เพราะเห็นว่ากวีเป็นลูกค้ารายใหญ่ เขาติดต่อให้คนรถขับรถมายังจุดรับส่งลูกค้า

“ของตรงนี้ผมจะให้คนมาจัดการให้ คุณดาร์ตามผมมาทางนี้ครับ”

“จัดการให้คือเอาไปไว้ที่ไหน”

“บ้านของคุณ”

“บ้านจะพอไว้ของพวกนี้ที่ไหนกันเล่า”

“ถ้าอย่างนั้น...จะให้เอาไปไว้ที่ไหนครับ”

“วันนี้ตัวผมอยู่ที่ไหน ของของผมต้องอยู่ที่นั่น”

คนของถึงสมุทรถึงชั้นถอนหายใจออกมา ดูเหมือนเด็กหนุ่มที่คุณคลีนต้องการตัวจะหน้าเงินเกินเยียวยาเสียแล้ว คนไม่เคยมีเมื่อมีก็มักจะลืมตัวแบบนี้เสมอแหละ

แต่นั้นก็ไม่ใช่เรื่องของเขา เพียงรับคำสั่งมาให้ดูแลและจับตาดูกวีเป็นพิเศษก็เท่านั้น

“เข้าใจแล้วครับ”

คำว่าเกินเยียวยาสำหรับกวีในเวลานี้อาจยังน้อยเกินไปเพราะทันทีที่กวีไปถึงบ้านของพ่อแท้ๆ แล้วแผลงฤทธิ์ ต้องใช้คำว่า *เกินกว่าจะตัดสันดาน*

แต่ถึงสมุทรก็คือถึงสมุทร คุณคลีนมีวิธีจัดการกับคนประเภทนี้อยู่แล้ว

พ่อของกวีเป็นวิศวกร ถึงไม่ได้ร่ำรวยมากแต่ก็พอจะมีเงินทองอยู่บ้าง สมัยรุ่งเรืองผู้ขายสารเลวคนนั้นซื้อบ้านไว้หนึ่งหลัง เป็นบ้านเดี่ยวขนาดสองชั้นในหมู่บ้านจัดสรรแห่งหนึ่ง

ทันทีที่ก้าวมาถึง ภาพความทรงจำในวันวานก็หลวนคืน เขาเคยอาศัยอยู่ที่บ้านหลังนี้ ก่อนที่พ่อจะพาใครบางคนเข้ามา และหลังจากนั้นครอบครัวอบอุ่นก็เละเทาะไม่มีชิ้นดี

บ้านเป็นสมบัติและทรัพย์สินของพ่อ นอกจากบ้านยังมีรถยนต์อีกสองคัน ก่อนพ่อจากไปเขาได้ทำพินัยกรรมเอาไว้ ว่าทั้งหมดนี้ยกให้ผู้หญิงของเขา และลูกสาวอีกหนึ่งคน

ทีอะไรดี ๆ ดันให้เมียใหม่ ทีหนึ่งสินดันส่งให้เป็นภาระของเมียเก่า ก็แค่ผู้ชายเห็นแก่ตัว ต้องเรียกว่าพ่อ เรียกว่าผู้ให้กำเนิด ชะแหยงอยากอ้วกจะแย่

กวีเดินลงมาจากรถหรูหลังการ์ดเปิดประตูรถให้ เขาไม่ได้ใส่ใจ ยี่ห้อหรือราคาของรถมาตั้งแต่แรก แค่ขอให้มียี่ห้อต่างวดมากกว่า รถที่จอดอยู่ในบ้านหลังนี้ก็เพียงพอ ล้วนใช้ได้ทั้งนั้น

ถอดหน้าบ้านถูกกระหน่ำกวดเสียงดัง จนนิ้วชี้จากมือขวาที่กดย้ำออกแรงอยู่รู้สึกเจ็บ ทว่าเมื่อคิดถึงแก๊งทวงหนี้ที่เคาะประตูไม้ผู้พิงของบ้านเข้าเมื่อเช้า การรื้อกวดถอดตะโกนด่าทอจนรบกวนเพื่อนบ้านใกล้เคียงที่เขาทำอยู่นี้อาจจะยังน้อยเกินไป

ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขามาที่นี่หรือหลายครั้งแล้วนับตั้งแต่พ่อตาย ...ชีวิตเขาเจอเรื่องห้าเหวเพราะพ่อทิ้งไว้มาเยอะเท่าไร เมียน้อยอย่างมันก็ไม่ควรจะได้ใช้ชีวิตอย่างสงบสุขเช่นกัน

“อีกะหรี่ ออกมา!”

กวีแผดเสียงดังลั่น กระทั่งคนของถึงสมุทรยังสะดุ้งโหยง ทว่าในบ้านกลับเงียบเหมือนไม่มีคนอยู่ ทั้ง ๆ ที่ฝากระป๋องหน้ารถยังอุ่น ไฟหน้าบ้านถูกเปิดไว้จนสว่างโร่

“กูบอกให้ออกมา กูรู้ว่าพวกมึงอยู่ในบ้าน ออกมาดูนี่ อีพวกชอบแย่งของของชาวบ้าน”

ปีกกระดาษหลักฐานว่าเขาใช้หนี้ทั้งหมดแล้วถูกไปรยขึ้น
 ในอากาศ กวีหัวเราะสะใจพลางเขย่าประตูเหล็กหน้าบ้านไปด้วย
 เขาดูไม่ต่างจากคนเสียสติ ปากดำทอแต่ดวงตากลับแดงกำ
 เสียงออด เสียงด่า และเสียงเขย่าประตูที่ตั้ง พานพาให้เพื่อนบ้าน
 ออกมามุงดู

เมียใหม่กับลูกสาวคงไม่ออกมาหอรอก เอาแต่หวาดกลัวเขา
 จนหัวหด กวีหยุดกดออดหลังจากที่พอใจแล้ว เขาหันมองป่าคนหนึ่ง
 ที่ชะเง้อคอมองเขาอย่างสอดรู้สอดเห็น

“มองอะไรอีแก่!”

“ว้าย! หยาบคายที่สุด”

“เออ กูหยาบคาย ใครมันจะไปแสดนดืออย่างอีกะหรือกับลูก
 อีกะหรือในบ้านล่ะ โตไปมันก็เป็นกะหรือเหมือนแม่มันนั่นแหละ
 ดอกทอง! หนี้สิบสองล้าน...หนี้สิบสองล้านที่ฝังฝังมันทิ้งเอาไว้ กู
 ปิดไปหมดแล้ว มึงจำไว้ให้ดินะอีเมียน้อย สักวันหนึ่งกูจะมาเอาบ้าน
 หลังนี้ เอารถที่มึงขับ เอาทุกๆ อย่างที่มึงแย่งไปมาเป็นของกู มึง
 เห็นรถที่กูนั่งม้ามัย มึงรู้มั้ยว่าราคาเท่าไร กับอีแค่บ้านหลังเดียว
 รถอีกสองคัน...มึงเตรียมตัวหาที่ซุกหัวนอนกันใหม่ได้เลย ทั้งแม่
 ทั้งลูกนั่นแหละ”

ช่างเต็มไปด้วยความโกรธเกรี้ยวและหยาบคาย เสียงที่ตะเบ็ง
 ให้ได้อวยเริ่มแหบแห้ง กวีกลืนน้ำลายลงในลำคอที่แห้งผาก น้ำตา
 ร้อนๆ หนึ่งหยดไหลออกมาจากดวงตาเพียงข้างเดียว ใบหน้าที่เคย
 ขาวซีดแดงกำ อารมณ์ขมุกขมัวและกดดันมาตลอดหลายวันถูก
 ระบายออกมาใส่คนในบ้านหลังนี้

เขาใช้ปลายนิ้วปาดน้ำตาทิ้งลวกๆ มองรอบตัวแล้วหัวเราะ
 หยามเหยียด ไม่ต้องมีคนเปิดประตูรถให้ กวีก็เดินกลับเข้าไปนั่ง

ด้วยตัวเอง

เขาเหนื่อยแล้ว สะใจพอแล้ว วันนี้หมดธุระแล้ว

รถเริ่มแล่นออกจากหมู่บ้าน เสียงที่แหบแห้งเพราะขาดน้ำ
ตั้งขึ้นพอให้ทั้งรถได้ยิน

“บอกคุณคลื่นเจ้านายของคุณได้หรือเปล่า ผมทำได้ทุกอย่าง
ขอแค่บ้านหลังนั้นและรถสองคันนั้นกลายเป็นชื่อผม โดยที่สอง
แม่ลูกไม่ได้อะไรเลย เงินสักบาทก็ไม่ได้”

กวีปรับอารมณ์ได้รวดเร็วจนคนรอบข้างแปลกใจ เขาพูดถึง
ถึงสมุทรด้วยน้ำเสียงราบเรียบ หลังพูดจบก็มองออกไปนอกตัวรถ
หากสังเกตดีๆ จะเห็นว่าดวงตาสีสนิมเหล็กมีความเกรี้ยวกราด
คุกรุ่นเล็กๆ ปะปนอยู่

“ผมจะบอกคุณคลื่นให้ แต่ต้องแล้วแต่คุณคลื่นจะพิจารณา”

“หวังว่าเขาจะอนุমิตี” กวีคาดหวัง จากนั้นก็เจีบบสนิท

มีความหวาดกลัวขมวดเป็นปุ่มปมในใจ จากนั้นก็เลือนหายไป
ไม่ต่างจากทิวทัศน์ข้างทาง

ถึงครั้งที่ 02

กวีถูกเจาะเลือดเพื่อตรวจโรค แล้วจากนั้นคนของ
ถึงสมุทรก็พาเขามากินอาหารในห้องอาหารญี่ปุ่นที่ค่อนข้างเป็นส่วนตัวและเงียบสงบ มีอาหารอยู่เต็มโต๊ะ กวีชิมจานละหนึ่งคำถึงสองคำเท่านั้น การ์ดที่ติดตามมาด้วยรออยู่ด้านนอก แจ้งว่าหากกินเสร็จแล้วจะพาไปพบคุณคลื่น

นั่นแปลว่าอาหารทั้งหมดเป็นของเขาเพียงคนเดียว...นี่มันไม่เยอะไปหน่อยหรือ กวีตอบตัวเองไม่ได้ว่าถึงสมุทรคนนั้นเอ็นดูเขา หรือเพราะปฏิบัติต่อคุณนอนแบบนี้เป็นปกติ

ทั้ง ๆ ที่อาหารตรงหน้าอร่อยเลิศรส ทว่าลิ้นที่คลุกเคี้ยวอาหารในปากดันไม่รับรสชาติ เพราะนอกจากจะถูกตรวจโรคติดต่อบางเพศสัมพันธ์ คุณหมอยังแนะนำการเตรียมตัวให้พร้อมสำหรับการมีเช็กซ์ทางด้านหลัง

มีขวดเจลหล่อลื่นอยู่ในถุงยา นอกจากนั้นคุณหมอยังมียาแก้ปวดกับยาแก้ไอเสบและยาทาแกมมาให้ด้วย

หมอรู้โดยที่เขาไม่ทันได้บอกว่าเขาไม่เคยหลับนอนกับผู้ชายมาก่อน นั่นแปลว่าถึงสมุทรเองก็คงจะรู้เช่นกัน

ตะเกียบที่สลักลวดลายวิจิตรสมเป็นร้านอาหารหรูหราถูกวางลงบนที่วางข้างจาน กวีหยิบแก้วน้ำมากระดกดื่มเสียงดังอีก ๆ ล้าคอที่คล้ายปริ๊ววแห่งผากจากการตะโกนเริ่มชุ่มชื้น เขาลุกขึ้นจากการนั่งขัดสมาธิ เปิดประตูที่ปิดสนิทเมื่อเขากินอาหารอิ่มแล้วออกกว้างเสียงดัง

นาฬิกาเพิ่งบอกเวลาสองทุ่มตรง...

“ผมอิ่มแล้ว จะไปกันได้หรือยังครับ”

“คุณคลื่นติดคุยงานกับลูกค้า จากสองทุ่มครึ่งจะเลื่อนมาพบคุณตอนสามทุ่มตรงครับ”

“พูดรอกหูผมทั้งวันว่าไม่ควรผัดวัน แต่เขาดันผัดวันเสียเอง”

“สำหรับคุณคลื่น งานมาก่อนเสมอครับ”

“ผมก็พูดไปอย่างนั้น ต้องเข้าใจดีอยู่แล้วแหละครับ เขาเป็นนักธุรกิจที่มีงานรัดตัวนี่นา ข้าไปอีกครึ่งชั่วโมงก็ตีเหมือนกัน ผมจะได้มีเวลาเตรียมตัวเตรียมใจ ไม่เคยให้ใครสอดใส่เข้ามาทางด้านหลังเลยนะเนี่ย ชนลุกไปหมด”

คนของถึงสมุทรที่คอยตามดูแลวิกัมหน้าลงเล็กน้อย เขาเหนื่อยหน่ายใจ เด็กผู้ชายที่คุณคลื่นถูกใจคนนี่...ช่างร้ายกาจ ช่างประชดประชัน และช่างเอาแต่ใจ

“อาหารญี่ปุ่นมันจืด ผมไม่ค่อยชอบกินเท่าไร ถ้าหนหน้ายังมี...ขอเป็นอะไรที่รสจืดกว่านี้หน่อยนะครับ”

คนของถึงสมุทรได้แต่พยักหน้าขึ้นลงซ้ำ ๆ ไร้เสียงเพราะไม่นึกอยากจะสนทนาด้วย

“ทีนี้ผมต้องไปทางไหน”

“เชิญคุณดาร์ทางนี้ครับ”

กีวี่ม่อออกมาหน่อยๆ มองพนักงานโค้งตัวจนได้ระดับเก้าสิบองศาตอนที่เขาเดินผ่าน เด็กจากชุมชนแออัดที่ไหนเลยจะเคยได้รับการปฏิบัติเช่นนี้ เขาไม่ได้ประหม่าหรือเคอะเขิน เสียงหัวเราะหยามเหยียดเบาสลัดดังตลอดทางเดินที่ทอดยาว จนคนของถึงสมุทรอดไม่ได้ต้องหันมาถาม

“ทำอะไรหรือครับคุณดาร์”

“ไม่มีอะไรหรอกครับ แค่ชอบชีวิตแบบนี้ละ ชีวิตที่มีแต่คนก้มหัวให้”

“พนักงานบริการแค่ทำตามหน้าที่เท่านั้น”

“เจ้านายคุณคงเป็นคนที่เอาแต่ใจแล้วก็ไม่ฟังใครนำดูสินะ... เขาอยู่โคตรสูง มีแต่คนก้มหัวนอบน้อมให้มาตลอดชีวิต”

“คุณคลื่นไม่ชอบให้ใครพูดถึงเรื่องส่วนตัว คุณระวังเรื่องนี้ไว้หน่อยก็ดี”

“นินทาไป คุณกับผม เราสองคนนินทาคุณคลื่น”

“คุณดาร์คนเดียวครับ ผมไม่เกี่ยว”

“อย่าซึกั้วไปหน่อยเลยครับ ผมไม่พูด คุณไม่พูด...คุณคลื่นไม่มีทางรู้หรอก ผมถามอะไรหน่อยสิ ปกติคุณคอยดูแลคนที่คุณคลื่นอยากให้ไปนอนด้วยแบบนี้ตลอดเลยหรือ”

คนของถึงสมุทรถอนหายใจ เขาไม่อยากตอบ แต่เมื่อถูกถามด้วยอีกคำถามก็เริ่มลังเล

“เขาเปย์หนักมากมัย”

“แล้วแต่คนครับ”

“หมายถึง?”

“ถ้าถูกใจ เท่าไหร่คุณคลื่นก็จ่าย”

“มีคนเคยขอพวกบ้าน รถ ที่ดิน อะไรทำนองนี้มั๊ย”

“แน่นอนว่ามี”

“แล้วเขาก็ให้เหวอ การขอปกป้องของพวกวันนี้ดูจะจอกไปเลย”

“อย่าลืมเสียละครับว่าคุณคลื่นปิดหนี้ให้คุณด้วย ถ้าคุณคิดจะตัดดวงก็เอาเถอะครับ ผมคงห้ามอะไรไม่ได้ แต่คุณคลื่นไม่ได้หลอกง่ายถึงขนาดว่าอยากได้อะไรก็ได้ ผมเตือนไว้ด้วยความหวังดี การทะเลาะทะเลาะมากไปรังแต่จะทำให้เจ็บตัว คุณเจอคุณคลื่นแล้ว คุณจะทราบเอง”

ดวงตาสีสนิมฉายแววไม่พอใจเมื่อถูกเตือนออกมาตรง ๆ กวีลบมันทิ้งไปเมื่ออีกฝ่ายหันมาสบตา จากนั้นก็เดินนำเขาไปยังรถที่จอดอยู่

ไม่มีการสนทนาหรือนินทาเรื่องใดอีก และเพียงไม่กี่นาที กวีก็ได้มาอยู่ในสถานที่ที่ทั้งชีวิตนี้เขาไม่เคยคาดฝันว่าจะได้เห็นหรือสัมผัส

เขาถูกพามายังเพนต์เฮาส์ส่วนตัวของถึงสมุทร ทันทีที่เดินเข้ามาก็มีพนักงานหญิงสองคนมาคอยต้อนรับและพาเขาเดินชมส่วนต่างๆ จนถ้วนทั่ว จากนั้นพนักงานดูแลทั้งคู่ก็พาเขามายังห้องน้ำ กลิ่นหอมจากน้ำมันหอมระเหยในอ่างน้ำวนทำให้รู้สึกผ่อนคลายลงได้มากพอสมควร

“คุณด้าร์อาบน้ำเตรียมตัวไว้นะคะ แล้วใส่ชุดนี้รอคุณคลื่นที่ห้องนอนได้เลยค่ะ”

ใบหน้าที่คิดว่ามันหนาด้านมาตลอดร้อนผ่าว กวีรู้สึกอับอายเมื่อถูกล่อลวงรู้ว่ามาทำอะไรที่นี่ เขากระแอมกระไอ พนักงานหญิงจึงยิ้ม ไค้งตัวแล้วเดินออกไปด้วยท่าทางนอบน้อม

เขามองตามจนไม่เห็นคนอื่นอีกเลยในสายตา และเมื่อได้ยิน

เสียงประตูปิดลง ก็ลอบถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ หยิบถุงยาที่ได้จากโรงพยาบาลมาไว้ในมือ ล้วงเอาแค้เจลหล่อลื่นออกมาเท่านั้น เขาโยนหลอดเจลขึ้นในอากาศ คว่ำเก็บกลับมา ทำซ้ำ ๆ อย่างนั้นจนเข้ามาถึงอ่างน้ำวนขนาดใหญ่

เสียงหัวเราะแปลก ๆ ดังขึ้นอีกแล้ว เพราะสายตาของกวีในเวลานี้มันช่างระยิบระยับ เพนต์เฮาส์ของถึงสมุทรรอบบนตึกสูงใจกลางเมืองหลวง สนทนราคาก็น่าจะเป็นอะไรที่เขาไม่กล้าคาดเดา ทิวทัศน์ด้านนอกล้วนเป็นไฟจากตึกที่สูงในระดับเดียวกัน หรือไม่ก็สะท้อนมาจากตึกที่เตี้ยกว่า

ชีวิตที่แตกต่าง คนเรามันหล่อมล้ากันได้ขนาดนี้เชียวหรือ

ถ้าเกิดเจ้าของห้องอย่างถึงสมุทรรยืนอยู่ตรงนี้ ตรงผนังกระจกที่ใสแจ๋ว เขากวาดตามองไปทั่วแล้วจะรู้สึกยังไงกันนะ จะรู้สึกได้ว่าตัวเองได้ครองโลกหรือเปล่า

หรือเขาจะก้มหน้าลงมองพื้นที่ที่ต่ำกว่า จินตนาการว่าคนด้านล่างกำลังมองชีวิตสูงส่งอันน่าอิจฉา จากนั้นก็แสวงทำเป็นเห็นอกเห็นใจ ทั้ง ๆ ที่ในใจเย้ยหยันและดูถูก

มือขาวซีดที่วางบนกระจกกำเข้าหากัน เส้นเลือดปูดโปนเกิดขึ้นเพราะกวีกำมือแน่นจนเกินไป

คนที่มองขึ้นมานับนี้แล้วอิจฉานะเธอ หนึ่งในนั้นก็คงมีสายตาของเขาด้วยกระมัง

เขาชอบสถานที่หรูหรา แน่แน่นอนว่าต้องชอบที่นี้อยู่แล้ว และเป็นความจริงที่เขาเกลียดมัน เพราะรู้ว่าไม่มีวันได้ครอบครอง

กวีเลิกมองแสงระยิบระยับนอกผนังกระจก เขาเริ่มต้นคำคืนนี้ด้วยการไล่ปลดกระดุมเสื้อทีละเม็ด ไล่ตั้งแต่เม็ดบนลงด้านล่าง ไม่นานร่างกายก็เปลือยเปล่า บาดแผลที่ถูกทำร้ายเมื่อหลายวันก่อน

ดูดีขึ้นแล้ว กระนั้นก็ยังทิ้งรอยข้ำจาง ๆ เอาไว้ให้เห็น

กวีไม่ค่อยโดนแดด สีผิวของเขาทั้งนอกและในร่มผ้าจึงค่อนข้างสม่ำเสมอกัน เขาไม่คิดจะมองเงาของตัวเองในกระจกด้วยซ้ำ ถอดทุกอย่างเสร็จก็เดินไปนอนแช่ตัวในอ่างอาบน้ำ

ไม่จำเป็นต้องมองเงาสะท้อนในกระจกให้ตกผลึกหรืออกไม่จำเป็นต้องมองแล้วทำโลกสวยตามตัวเองว่าทำแบบนี้มันถูกใหม่และไม่จำเป็นต้องคิดว่าถึงสมุทรขอบพอส่วนไหนในร่างกายเขา กัน ช่วงเวลาแสนสงบยามเมื่อได้อยู่เพียงลำพัง ผู้ตีמד้ากับความหรรษาที่เฝ้าฝันมาทั้งชีวิตไม่ดีกว่าหรือ

น้ำอุ่นก็ยังส่งกลิ่นหอมให้ความรู้สึกสบาย เพราะแบบนี้หรือเปล่านะพวกคนรอยถึงได้ตัวหอมกันตั้งขนาดนั้น แล้วผิวล่ะ... ใช้อะไรบำรุงกัน ถึงได้เรียบเนียนดูดีไร้รอยขีดข่วน

มือหยาบกร้านวางลงที่ขอบอ่าง ดวงตาที่หลับลงอย่างผ่อนคลายเปิดปรือขึ้นเพราะประตูห้องน้ำถูกเคาะ

“คุณต๋าร์ครับ อีกสิบนาทีคุณคลื่นจะมาถึง”

ใครบางคนทำลายความสุขแสนสั้นของเขา กวีใช้มือที่พาดขอบอ่างปิดตีผิวน้ำอย่างแข็ง ๆ กลีบดอกไม้ที่โรยไว้จมลงในน้ำอุ่นก่อนจะลอยกลับขึ้นมาตามเดิม

เขาลุกขึ้นยืนเต็มความสูง หมดเวลาสนุกแล้วสินะ ร่างขาวที่ผอมจนเห็นซี่โครงเดินไปนั่งแหงขาที่ซั๊กโครก เริ่มเตรียมตัวให้พร้อมรับความจริง

ต่อให้สถานที่แห่งนี้จะหรรษาสวยงามแค่ไหน เขาก็ไม่มีทางลืมว่ามาทำอะไรที่นี่

ความสกปรกที่ตกค้างในร่างกายถูกขจัด เพียงขั้นตอนแรกกวีก็นิวหน้าเพราะรู้สึกแปลก ๆ เสียแล้ว เขาหลบหายใจถี่ กลั้นหายใจ

เมื่อเอี้ยวตัวหยิบเอาเจลหล่อลื่นมาขโถมบนนิ้วมือ อ้าปากกว้างขึ้น แล้วเริ่มต้นสอดใส่ด้วยนิ้วกลางนิ้วเดียวก่อน ปาดป้ายเจลให้ช่องทางที่ปิดสนิทคลายตัว

“อีก...อ้อ...”

เขาร้องเสียงประหลาดในลำคอเพราะความเจ็บ เพียงนิ้วแรก ยังแน่นตึงไปทั้งปากทาง เขาเป็นผู้ชายมีไอนั้นเหมือนกัน และรู้ว่ามันใหญ่กว่านิ้วกลางที่สอดอยู่เพียงนิ้วเดียว ถ้าไม่ฝืนบังคับให้นิ้วเข้าไปได้ลึกกว่านี้ หรือไม่ยอมกดนิ้วจนมันอ่อนนุ่มพอ อาจจะได้รับบาดเจ็บเพราะถึงสมุทรได้

นิ้วที่ได้สัมผัสส่วนลึกภายในถูกถอนออก ความโล่งสบาย ช่วยให้หัวคิ้วที่ขมวดคลายออกได้ระยะหนึ่ง เจลสีใสยังติดที่ปลายนิ้ว เหงื่อเม็ดโตผุดซึมแล้วไหลมาตามกรอบหน้า อากาศในห้องน้ำระอุขึ้น เสียงหอบหายใจประหลาดดังขึ้น น้ำตาเอ่อคลอท่วมมัยันต์ตา ชิงชัง เจลถูกบีบจนท่วมมือซ้าย กวีรวบสามนิ้วเข้าไว้ด้วยกัน เขากัดปากกลั่นเสียงร้อง กระทั่งกระแทกนิ้วทั้งสามเข้าไปในช่องทางของตัวเอง

“อะ...อีก” แน่นอนว่าเขาเจ็บ น้ำตาคลอหน่วยตาหยดไหล “ทนไว้ไอ้ดาร์ ตอนที่ของถึงสมุทรเข้ามาจะได้ไม่เจ็บ...”

ริมฝีปากบางถูกเม้มแน่นกลั่นเสียง ปลอดภัยตัวเองซ้ำแล้วซ้ำเล่า การกระแทกปลายนิ้วรุนแรงใส่ช่องทางยังไม่มีทีท่าจะเบาลง สะโพกกระดกหนีตามธรรมชาติเมื่อรู้สึกเจ็บปวด จังหวะหนึ่งปลายนิ้วกระแทกไมโดน กวีจึงหยุด โบหน้าเขาขีดเขียวไร้สีแดง เมื่อยกปลายนิ้วที่สั่นระริกขึ้นดู ก็เห็นว่านอกจากเจลสีใสที่เขาใช้ ยังมีหยดเลือดจำนวนหนึ่งติดออกมาด้วย

กวีใช้ทิชชูซับส่วนลับ ภายนอกเหนอะหนะเล็กน้อย แต่

ด้านในชุ่มโชกไปด้วยเจล มันน่าจะอ่อนนุ่มดีแล้ว เขาเดินด้วยท่าทางแปลก ๆ ไปหยิบชุดคลุมมาสวม ไม่นานก็ออกมานั่งรอถึงสมุทรบนเตียงกว้างในห้องนอน

ถึงสมุทรคงชอบโทนสีจำพวกสีดำกระมัง เฟอ์ริเจอร์ส่วนใหญ่ถึงได้เป็นสีเข้มไปเสียหมด แต่มันก็ดูเข้ากันได้ดีกับร่างสูงในชุดขาวที่เพิ่งเดินเข้ามา

เจ้าบ้านกลับมาถึงบ้านแล้ว ส่วนแขกที่มารออยู่ก่อนรู้สึกราวตัวหดลงจนลิบเล็ก

หากกวีเริ่มต้นคืนนี้ด้วยการปลดกระดุมเสื้อเม็ดบนสุด ถึง-สมุทรก็เริ่มมันจากการปลดกระดุมแขนเสื้อที่ข้อมือข้างซ้าย

ไม่มีการทักทาย มีเพียงการปรายหางตาคู่คมมองมาเท่านั้น สิริตติกาลเย็นเยียบไม่บอกอารมณ์ ถึงสมุทรหันหลัง ปล่อยให้เด็กอย่างกวีสำรวจแผ่นหลังกว้างของตัวเอง

กวีเอียงคอเล็กน้อยเมื่อมองแนวบ่าแกร่ง วันนั้นเห็นไม่ชัดวันนี้จึงถือโอกาสสำรวจ

คุณคลีนดูดี...ดูดีมาก สง่า น่าเกรงขาม สมกับที่เป็นทายาทเพียงคนเดียวของ พรมัน

แต่เป็นโชคดีงั้นหรือที่ถึงสมุทรดูดี ไม่ห rokok ไม่มีโชคดีและโชคร้าย เพราะต่อให้คนที่หายใจร่วมห้องกับเขาจะเป็นตาแก่อ้วนลงพุงสักคน เรื่องที่จะเกิดขึ้นต่อจากนี้ก็คงไม่ต่างกัน

“มาถอดเสื้อให้ฉัน”

มันเป็นคำสั่งที่กวีไม่คิดจะต่อต้าน เขาเดินเข้าไปประชิดตัวถึงสมุทรทางด้านหลัง ทำตัวกลมกลืนเสมือนเป็นพนักงานบริการ

ไม่เถียง ไม่หือ ไม่อือ

มือขาวซีดจับسابเสื้อทั้งสองข้าง ค่อย ๆ ถอดมันออกอย่าง

ระมัดระวัง กล้ามเนื้อสมบูรณ์แบบเผยให้เห็นในครรลองสายตา
เฉดสีผิวของเขากับคุณคลื่นไม่ต่างกันเท่าไรหรอก

สิ่งที่ต่างคือส่วนสูง ถึงสมุทรสูงจนน่ากลัว หัวห่างจากหัวเขา
เป็นคืบ โภชนาการที่ดิกระมัง ถึงทำให้รูปร่างดีได้ขนาดนี้

เสื้อเซ็ตถูกถอดออกเรียบร้อย กวีวางมันลงที่โต๊ะใกล้มือ เขา
ไม่ได้ยินแม้แต่เสียงหายใจของถึงสมุทรด้วยซ้ำ ทว่าความกดดันที่
อีกฝ่ายแผ่ออกมาทำเอาอึดอัดจนเหมือนร่างกายจะแตกออกเป็น
เสี่ยงๆ

เมื่อคนตัวสูงหันมาเผชิญหน้ากับเขาทั้งตัว นัยน์ตาดูก็จับจ้อง
แค่ที่ใบหน้า ไม่ได้ถือวิสาสะสำรวจทั่วทั้งตัวอย่างวันนั้น มือใหญ่
ที่ร่อนจับบีบช่วงคางของกวีแล้วเอ่ย

“เม่นของฉัน”

“ครับ เม่นของคุณ”

“เตรียมตัวมาดีหรือยัง วศินบอกฉันว่านายน่าจะไม่เคย ได้
ทำตามทั้งหมดแนะนำหรือเปล่า”

“ผมทำตามทุกอย่าง คุณคลื่นไม่ต้องเป็นห่วง”

“เป็นห่วง? ก็ไม่ได้รู้สึกแบบนั้นนี่”

มือที่ออกแรงบีบจนเจ็บดันใบหน้าของดาร์ทั้งเบาๆ จากนั้น
ก็ผลักคนที่ตัวเล็กกว่าให้กลับไปนั่งบนเตียง ถึงสมุทรดึงปมเชือก
ช่วงเอวของชุดคลุมที่กวีสวมออก สาบเสื้อแยกกว้าง คนกระทำให้
หยาบคายนีหน้าเรียบเฉยไม่เปลี่ยนไปสักนิด

กวีเปลอแม้มปาก ปล่อยให้อีกฝ่ายสำรวจร่างกายเปลือยเปล่า

“อย่าพูดถึงฉันลับหลัง”

“ครับ?”

“ไม่ว่ากับใครก็ตาม ฉันไม่ชอบ”

ริมฝีปากของกวีเริ่มสั่นเทา คนของถึงสมุทรที่เขาพูดคุยด้วย ที่ร้านอาหารต้องเอาเรื่องที่คุยกันไปรายงานเป็นแน่ ร่างกายก็เปลี่ยนแปลงแล้วถูกผลักให้นอนราบลง ถึงสมุทรผลึกแรงจนเขาหงายหลัง ร่างกระดอนขึ้นเล็กน้อย ก่อนจะแน่นิ่งเมื่อคนตัวโตปีนขึ้นมาคร่อมทับไว้

ชุดคลุมสีขาวตัดกับผ้าปูเตียงสีดำหลุดลุ่ย คงจะมีเพียงเส้นผมของกวีระมัดที่ค่อนข้างกลมกลืนไปกับสีดำสนิท

“คุณจะให้ผมทำอะไรกันแน่ครับคุณคลื่น”

“หือ?”

“ถ้าแค่อยากเล่นสนุก คุณไม่จำเป็นต้องซื้อใจผมด้วยการช่วยปิดหนี้ ผมคิดว่ามีบางอย่างที่คุณไม่ได้บอกผม”

ไม่มีคำตอบใดหลุดออกจากปากของถึงสมุทร กวีสีหน้ามึนตึบไปไม่ถูกชั่วขณะ เขากำผ้าปูเตียงเมื่อขาข้างหนึ่งถูกจับยกสูงขึ้นมา เขามองถึงสมุทรตาไม่กะพริบจึงรู้ว่าส่วนใดในร่างกายที่อีกคนสนใจอยู่

ก้านนิ้วยาวแตะลงบนรอยจีบวมซ้ำ ถึงสมุทรขมวดคิ้วเมื่อปลายนิ้วที่แตะคลึงมีเลือดจาง ๆ ติดมาด้วย เขากดนิ้วเข้าไปหนึ่งซั๊ก ซ่อนนิ้วมือ เสียงหอบหายใจของกวีเปลี่ยนไป แต่ไม่มีเสียงร้องหลุดออกมาแม้แต่ชนิดเดียว

ข้างในชุ่มชื้น บีบรัดเป็นจังหวะน่าสนุก มิน่าซ้ำยังดูตึงเรียกร้องให้เข้าไปให้ลึกกว่านี้

“ทำไมเลือดออก”

“ผมใช้นิ้วให้ตัวเองแรงไปหน่อยเลยทำเลือดออก คุณเสียใจหรือเปล่าที่มันได้เลือดพรหมจรรย์นะ”

กวีทำปากแก่งแย้แห่ เขาอาจจะแค่...ตื่นเต้น หวาดกลัว

จนกลายเป็นคนโง่เง่า ไม่คิดให้ดีกว่าคนตรงหน้าเป็นประเภทที่แหงนเล่นด้วยไม่ได้

ข้อนี้ของถึงสมุทรที่อยู่ในตัวเด็กหนุ่มถูกดึงออกมา เขาปลดกระดุมกางเกง ถอดทั้งกางเกงชั้นนอกชั้นในออกไปกองไว้ที่พื้น

สัดส่วนใหญ่โตยังสงบนิ่ง เขาสูดรี้งมันต่อหน้าเม่นน้อยจนขนาดใหญ่พองคับมือ ส่วนหัวน่ากลัวผงกขึ้นลงประกาศศกดาให้คนที่พบเห็นตื่นตะลึง

“ใครสนใจเรื่องพรหมจรรย์กัน อย่าเอาแต่คิดไร้สาระ”

“ก็คุณให้เงินผมตั้งเยอะตั้งแยะ เลยนึกว่าอยากได้รูระบายความใคร่ที่มันไม่เคยผ่านใครมาก่อน”

“ปากเก่งดีนี่ แต่จะฉลาดอย่างที่ฉันคาดหวังหรือเปล่า”

“ผมเป็นแค่เม่น จะฉลาดไปกว่าคุณได้ยังไง”

“หึ...” ถึงสมุทรแค้นหัวเราะออกมา คนของเขารายงานพฤติกรรมของกวีวันนี้ให้ฟังจนหมดแล้ว ต่อให้ตอนนี้ยังไม่แสดงฤทธิ์ แต่ก็หยาบกระด้างจนเกินจะดัดสันดาน โลกมาก เห็นแก่ตัว และเป็นประเภทเจ้าคิดเจ้าแค้น นัยน์ตาไร้ชีวิตชีวมองไปที่ผนังสีขาว จดจ่อกับรูปประดับที่มีเพียงสีแดงจากการสลับปลายพู่กันของศิลปินไม่กี่ครั้ง ปาดลวก ๆ จนมองไม่ออกกว่าเป็นรูปอะไร

ถึงสมุทรถอนหายใจ ยกมือขึ้นเสยเส้นผม เขากดตามองคนได้ร่างอย่างเหนือกว่า

“เรื่องกับฉัน”

“อะ...”

“มาลองดูหน่อย ว่ามันจะฝึกให้เรื่องไม่ได้เชียวหรือ”

ช่วงไหล่บางถูกมือที่ทั้งหนาทั้งร้อนบีบแน่น กวีนี้หัวหน้าเพราะรู้สึกเจ็บ ร้องเสียงหลงตอนถูกพลิกลงนอนคว่ำ เขาตะกายตัวไปทาง

หัวเตียง ความกลัวที่เก็บไว้มีดเม้นเริ่มเปิดเผยออกมาผ่านทางดวงตาคือ
มือหนาฟาดลงบนกันนุ่ม คล้ายตักเตือนว่าไม่ให้หนี

ความเจ็บแค้นรื้อจันต้องขีดปาก ต้นคอถูกกดไม่ให้หันมามอง
ด้านหลัง กวีหอบหายใจหนักจนหน้าอกกระเพื่อมสั้น เขาได้ยินเสียง
ถึงสมุทรรูปร่างส่วนนั้น ช่างเป็นเสียงสวบสวบที่น่าหวั่นใจ

หลังถูกตีกันกลมจนแสบร้อน ก้อนเนื้อนุ่มก็ถูกแหวกออกจาก
กัน สันมือของถึงสมุทรถูไถร่องแยก ก่อนที่เขาจะลดมือลงไปบีบ
ลูกกระพรวนนุ่มสองลูกเล่น

กวีหลับตาปี ช่องทางอ่อนไหวที่ไม่เคยมีใครเห็นหรือสัมผัส
ถูกรุกล้ำอย่างต่ำช้า

“ผมรู้ว่าคุณคลื่นเสี้ยน แต่ผมไม่เคย...”

“ฉันไม่ชอบคนพูดคำหยาบ” ถึงสมุทรสะบัดหลังมือฟาดแก้ม
กันอีกข้างที่ยังเนียนใส มันขึ้นรอยแดงตามแก้มกันข้างที่ถูกตีก่อน
หน้าไปติดๆ และอาจแดงขึ้นไปอีกหากกวียังไม่หยุดพูด

“อย่าเพิ่งใส่เข้ามา...โอ๊ย!”

กวีร้องลั่นห้องเพราะถูกส่วนใหญ่โตสอดกระแทกเข้ามาโดย
ไม่ทันตั้งตัว ถึงสมุทรไม่ปรานีเขาแม้แต่น้อย และถึงแม้จะมีเจล
หล่อลื่นช่วยหรือเบิกทางมาตีแค่ไหน ตอนนั้นก็ทั้งเจ็บและจุกมากอยู่ดี

กวีตาเหลือกกลอย สะโพกส่ายหนีแต่ถูกยึดไว้ด้วยมือหนา
เขาหอบหายใจหนักๆ เกร็งสะท้านสิ้นเทาไปทั้งตัว

ใบหน้าบิดเบี้ยวเหยเกเพราะกลิ่นเสียงร้อง ก่อนที่ข้อมือ
ทั้งสองจะถูกดึงรั้งไปด้านหลัง เขาสัมผัสได้ถึงตัวตนของถึงสมุทรว่า
มันเอาแต่ใจ ยิ่งหนี...ยิ่งชอกชอนลึกเข้ามาเรื่อยๆ มิหนำซ้ำยังกด
ย่ำซ้ำยที่ขวาทิ

น้ำลายเยิ้มหยดออกจากมุมปากเล็ก ใบหน้ากวีแดงช้ำน น้ำตา

จำนวนหนึ่งหยุดไหลมาตามผิวแก้ม

กวีร้องให้โดยที่ไม่รู้ตัวด้วยซ้ำ แต่ยังอดทนไม่ส่งเสียงสะอื้น

ทว่าเมื่อถึงสมุทรขยับตัวรุนแรงขึ้นก็ทนไม่ไหว เสียงที่ฟังแล้ว
เหมือนสัตว์ตัวเล็กบาดเจ็บค่อย ๆ เริ่มดัง

“คุณคลื่น...คุณคลื่น...เจ็บ ผมเจ็บ ซ้ำ...ซ้ำหน่อยนะ”

ร่างกายชาวโพลนโยกคลอนรุนแรง ทว่าถึงสมุทรไม่ได้ลดแรง
ลงแม้แต่น้อย

กระแทกกระทั้นกายแรงขึ้นเสียด้วยซ้ำ การเอี้ยวตัวมาขอร้อง
ทำให้กวีเห็นว่าถึงสมุทรไม่ได้มองมาที่เขาเลย ดวงตาไร้ชีวิตชีวา
เลื่อนลอยจับจ้องอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้ คุณคลื่นคิดถึงอย่างอื่น ไม่ได้จดจ่อ
กับสิ่งที่ทำในเวลานี้ เหมือนทำไปอย่างนั้น

กวีกัดปาก หันหน้ากลับ ตัดสินใจไม่อุทธรณ์ร้องขอความเห็นใจ
ผู้ชายคนนี้มีมันส์ตัวร้ายชัด ๆ ภายใต้น้ำอากาศแสนสุภาพ เขา
มันเป็นสัตว์ป่า กักขฬะ

กวีทิ้งศีรษะชนลงบนหมอน ปล່อยให้ช่องทางที่เจ็บปวดถูก
รุกรานทารุณต่อไป เสียงสะอื้นให้เริ่มมีหลุดออกมาให้ได้ยินเป็น
ระยะ

เม่นตัวนี้บาดเจ็บหนักแต่ยังไม่ตาย

“เหมือนจะเริ่มเชื่องขึ้นมาบ้างแล้ว”

“...”

“สิลาไม่ได้เรื่อง เคยนอนกับผู้หญิงนี้...ทำให้มันดีขึ้นหน่อย”

กวีตะกายตัวให้อยู่ในท่าทางที่ถนัด ก่อนค่อย ๆ ยันตัวลุกขึ้น
มาอยู่ในท่าหมอบคลาน เพราะคำสั่งที่บอกให้ทำให้ดีขึ้นหน่อย...
ทั้ง ๆ ที่ตอนนี้เขาเจ็บจะตายอยู่แล้ว จะให้ทำดีขึ้นอีกอะไรกัน

ดวงตาสีสนิมก้มมองที่ท่อนขาของตัวเอง เจลหล่อลื่นไหล

ออกมาพร้อมการขยับ ส่วนปลายหยักบานน่ากลัวนั้นเกี่ยวเนื้อ
ตรกรอยจิบนุ่มให้ปลิ้นเข้าออกด้วย

มันบวมซ้ำและได้แผล เลือดสีแดงจาง ๆ ไหลออกมาพร้อม
เจลหล่อลื่น ไม่น่าเชื่อว่าแผลเกิดจากนิ้วมือของเขาก่อนหน้านี้ หรือ
เป็นถึงสมุทรรที่ท่ามัน

...บางทีอาจจะเป็นเพราะเราทั้งคู่

กวีสะอื้นให้ทั้งน้ำตา ถึงสมุทรรลงมือหวดตีสะโปกเขาอีกแล้ว

“คุณคลีน...คุณคลีน ต้าร์ยอมแล้ว ต้าร์รู้ต้าร์สู้คุณคลีนไม่ได้
ต้าร์จะเชื่องเท่าที่คุณคลีนอยากให้เชื่อง ปรานีต้าร์ ใจดีกับต้าร์
นะครับ”

“ฉันรู้ว่าเม่นตัวนี้ของฉันจะฉลาดและเชื่องฟัง”

“จะให้เม่นตัวนี้ทำอะไรเพื่อคุณก็ได้ทั้งนั้น...อ่อนโยน อ่อนโยน
กว่านี้นะครับ”

“ฝึกเรื่องบนเตียงให้เก่ง แล้วหลังจากนั้นฉันมีงานให้ทำ”

“...” กวีพูดไม่ออกเพราะยังถูกกระแทกกระทั้น เหงื่อเขา
ออกท่วมตัว

ฝึกให้เก่ง...เก่งกว่านี้

“บ้านกับรถสองคันนั้นใช่หมัที่อยากได้”

“คุณคลีนอย่าลืมนะ...สองแม่ลูกนั้นต้องไม่ได้อะไร ไม่ได้
อะไรทั้งนั้น”

ถึงคราวที่ถึงสมุทรรหัวเราะแหบพร่าขึ้นมาบ้าง เขาตั้งรู้้อยู่
แล้วว่าเขาสือกคนมาใช้งานไม่ผิด

“รู้มั้ทำไมต้องเป็นต้าร์”

“ฮึก...ครับ?”

“เพราะคนเห็นแก่ตัวที่ทำได้ทุกอย่างเพื่อสิ่งที่ต้องการ สำหรับ

ฉันคือคนประเภทที่ควบคุมได้ง่ายที่สุด”

“อีก...คุณคลื่น ต้าร์เจ็บ”

“สองแม่ลูกฉันจัดการให้ได้...”

“ผมอยากให้คุณได้ลิ้มรสชาติของการไม่เหลืออะไร”

ไม่มีอะไรที่รันทิวถึงสมุทรจะรับปาก คนตัวโตเพียงถอนตัว
ตนที่เขียนโยกรุนแรงในตัวกวีออก หยดเลือดสีจางไหลมาตาม
ชอกขา มือหนาขีดท่อนล่ำที่เปื้อนเลือดลวก ๆ

กวีทิ้งร่างกายรวดร้าลงบนเตียงนอน เมื่อหลับตาลงน้ำตา
จำนวนหนึ่งก็หยดไหล ช่องทางแสบร้อนจนไม่อยากจะขยับตัว

“วันนี้เอาไว้เท่านี้ แล้วค่อยฝึกกันต่อวันหลัง”

กวีไม่เข้าใจถึงสมุทร แต่ไม่กล้าถาม เขาปรือตามองร่างสูง
ที่สวมเสื้อคลุมเดินออกจากห้องไป

มีหลายเรื่องที่เขายังไม่เข้าใจ แต่เรื่องหนึ่งที่รู้ซึ่งนั่นคือคนอย่าง
ถึงสมุทรไม่ใช่คนที่เขาจะต่อกรด้วยได้ง่าย ๆ และ...ถึงสมุทรพูดถูก
เขาทำได้ทุกอย่างเพื่อสิ่งที่ต้องการ...ทุกอย่างเลยจริง ๆ

ถึงครั้งที่ 03

ห้องกว้างกลับมาเหลือเพียงแค่วิวคนเดียวเท่านั้น
เขาหลับตาลงหลังถึงสมุทรเดินออกจากห้องไป ยังคงปล่อยน้ำตา
สีใสให้ไหลกระทบหมอนนุ่มไปพร้อม ๆ กับการซึมซับความเจ็บปวด
ทางกาย

เขาดึงผ้าห่มหนามาปิดบังร่างกาย กลิ่นที่ติดผ้าห่มที่ได้กลิ่น
อยู่ในตอนนี้แน่นอนว่าส่วนหนึ่งเป็นกลิ่นของถึงสมุทร ช่วงขณะ
หลับตาลงก็คิด...

เมื่อครู่ แม้ร่างกายจะสอดประสานลึกซึ้ง ทว่ากลับไม่มีการ
กอด การหอม หรือการจูบอย่างอ่อนโยน ถึงสมุทรใช้ร่างกายของ
เขาระบายความใคร่ และดูเหมือนอีกฝ่ายจะไม่พอใจมันสักเท่าไร
ด้วย กวีลืมตาขึ้นอีกครั้ง ตัดสินใจพุงตัวลุกขึ้นมานั่ง เขาจดจำได้ดี
ถึงสายตาว่างเปล่าของถึงสมุทรมองสอดกระแทกตัวตนเข้ามา
สีหน้าแบบนั้นมัน...ไร้อารมณ์สุด ๆ ไปเลยไม่ใช่หรือ
จะเสแสร้งแกล้งทำเหมือนเสียวสักหน่อยไม่ได้เลยหรือไง

เสียงแคนหัวเราะดังขึ้นจากริมฝีปากแห่งผาก เลื้อยคลุ่มที่ยังไม่ถูกถอดออกมีสภาพไม่ค่อยดีสักเท่าไร สีขาวของมันและอะคราบเลือดจาง ๆ ตรงชายชุดคลุม แน่นนอนว่าเขาเจ็บตอนที่พุงตัวลุกขึ้นมาสวมชุดคลุมให้ดี ๆ จากนั้นก็ก้มตัวลงไปหยิบเชือกมาสอดร้อยแล้วผูกเป็นปมไว้ตามเดิม

น้ำตาเหือดแห้งไปแล้ว หลังมือชาวปาดป้ายส่วนที่เลอะเทอะตรงแก้มขีดทิ้ง กวีเดินไปดูฤงยา เขาเทห้อยาที่เหลือทั้งหมดออกมา เพราะรู้ว่าจำเป็นต้องใช้

ถึงสมุทราใช้เวลาอนกับเขาไปเพียงแค่วันที่เท่านั้น แต่ดูเหมือนว่ามันจะยาวนานเหลือเกินในความรู้สึก กวีไม่ได้ยินเสียงประตูด้านนอกเปิดออกหรือปิดลง เขาค่อนข้างแน่ใจว่าถึงสมุทราจะอยู่ที่เพนต์เฮาส์

ท่อนขาสันระริกเดินตรงเข้าไปในห้องน้ำ อ่างน้ำวนที่ยังมีกลิ่นดอกไม้ลอยละล่องไม่ย้วยวนสายตาของเขาอีกต่อไป กวีแค่นึกอยากอาบน้ำ ทำความสะอาดแผลไว้ ๆ จากนั้นก็จะออกไปหาน้ำสะอาดดื่มเพื่อกินยา

เขายืนแก้ผ้าอยู่หน้ากระจก มีเหตุจำเป็นที่จะต้องสนใจร่างกายของตัวเองขึ้นมาเสียแล้ว เมื่อเอี้ยวตัวหันหลังมองส่วนที่รู้สึกไม่ค่อยจะดีนัก ก็เห็นว่าก้นมีรอยมือของถึงสมุทราชัดเจน ที่ถูกตีแรง ๆ หลายทีทำให้ขึ้นห่อเลือด บั้นเอวที่ถูกยึดโยงยามคนตัวโตกว่าสอดกระแทกนุ่มเล็ก ๆ เป็นรอยนิ้ว มันเจ็บนิดหน่อย แต่ไม่ถึงขั้นที่จะทนไม่ได้ คาดว่าอีกไม่กี่วันมันจะต้องทิ้งร่องรอยเขียวช้ำเป็นแน่

ถึงสมุทราไม่รู้ตัวว่าตัวเองมีเรี่ยวแรงมากแค่ไหน หรือเพราะไม่เคยมีใครขอร้องให้เขาเบาแรง เช็กซ์ตีบเถื่อนจึงเป็นเรื่องเคยชิน

จู่ ๆ หัวคิ้วของกวีก็ขมวดมุ่น ในบรรดาเรื่องต่ำช้าทั้งหมด

มีเพียงเรื่องเดียวเท่านั้นที่เขาไม่คิดจะทำ นั่นคือเรื่องการเป็น
เมียน้อย หรือแม้แต่นอนกับคนที่มิคนรักอยู่แล้วก็ไม่เอา

รังเกียจ...และตอนนี้เขาก็กำลังสงสัยบางอย่าง

กวีเลิกสนใจเรื่องรอยบอบช้ำตามตัว เดินตรงดิ่งไปยังโซน
สำหรับอาบน้ำด้วยฝักบัว ห้องน้ำในเพนต์เฮาส์ของถึงสมุทรกว้าง
กว่าห้องนอนของเขาเสียอีก...ให้นอนในนี้ทั้งวันยังได้เลย

น้ำอุ่นอุณหภูมิกำลังดีไหลซไลมร่างกาย ความเมื่อยขบ
เบาบางลง

“อะ...เซี่ย เจ็บจีบ...โธ้ย” กวีร้องเจ็บได้สายน้ำ หลังเขาสอด
นิ้วล้วงเข้าไปทำความสะอาดในร่างกาย ดูเหมือนอวัยวะภายใน
จะไม่ได้รับบาดเจ็บ ส่วนที่มีแผลเป็นรอบๆ ปากทางเท่านั้น

ไม่มีเลือดติดออกมาแล้วหลังคว้านนิ้วทำความสะอาดเป็น
ครั้งที่สอง ร่างกายที่เคียดเกร็งเริ่มผ่อนคลายลง

กวีล้างสบู่ออกจากร่างกายด้วยน้ำสะอาด เขาปิดน้ำอุ่นมา
เผชิญกับความหนาวเย็น มือเอ๋อเมื่อดึงผ้าขนหนูมาซับน้ำ พยายาม
จะควบคุมลมหายใจให้เป็นปกติภายใต้ฝ่าหนาของแผงกระจกกัน
ที่รายล้อมอยู่รอบตัว

เขาไม่รู้ว่าเสื้อผ้าที่สามารถสวมได้อยู่ที่ไหน จึงคว้าเอาชุดคลุม
ตัวใหม่มาสวมเท่านั้น บนชั้นวางของในห้องน้ำหรรหามีผ้าขนหนู
หลายผืนกับเสื้อคลุมหลายตัวพับวางไว้อย่างเรียบร้อย

ผ้ามีเยอะเกินไป...

ถ้าไม่ใช่ว่าพวกคนมารวมหลับนอนด้วยบ่อยครั้ง ก็อาจจะ
หมายความว่าถึงสมุทรคนนั้นเป็นประเภทที่ใช้ผ้าเช็ดตัวหนึ่งผืนเสร็จ
แล้วก็เอาไปทิ้งเลย

ครั้นที่จะสนใจเรื่องไร้สาระของเจ้าของบ้าน กวีจึงเดินด้วย

ท่าทางที่ไม่ถนัดออกมาด้านนอก เขาซบแผลให้แห้งแล้วใส่ยาด้วยตัวเอง ความเจ็บแสบหนึบซาเริ่มทุเลาลงเพราะคุ้นชิน

กวีกะโผลกกะเผลกออกมาด้านนอก เขาทบทวนความทรงจำว่าห้องใดอยู่ตรงไหน มันเลือนรางแต่ไม่ใช่ว่าจะจำไม่ได้ ครั้นคิดว่าตนเองจำถูกว่าส่วนไหนคือห้องครัว ก็เดินตรงดิ่งไปอย่างไม่ลังเล

เขาพบถึงสมุทรนั่งกินข้าวอย่างเงิบเขียบอยู่ที่โต๊ะอาหาร จังหวะแรกก็เห็นคนตัวโตกวีชะงักงัน เขาใช้ปลายนิ้วเกาขมับที่ขึ้นหมาก เตรียมตอบคำถามหากถึงสมุทรเอ่ยถามอะไรขึ้นมา

ทว่าไร้คำถาม มีเพียงสายตาเย็นชาคอยจับจ้อง กวีจึงเดินต่อเข้าไปในห้องครัว หยิบเหยือกน้ำเปล่ามาเทใส่แก้ว หย่อนยาแก้ปวดแก้อักเสบเข้าปากแล้วดื่มน้ำตาม เรียบร้อยดีแล้วจึงหันมาเผชิญหน้า

“คุณคลีน”

คิ้วยกเฉียงเรียงเส้นสวยเล็กขึ้นอย่างรอฟัง ถึงสมุทรวางช้อนแล้วยกแก้วน้ำขึ้นจิบ เขาเปลือมมองกวีเพลินตาเขียวละ อาจเพราะคล้ายใครบางคนที่เขาเคยรู้จัก

ทั้งส่วนสูง แนวป่า เอวคอดพอดีมือ ส่วนที่ไม่เหมือนบางทีแล้วอาจจะเป็นดวงตาร้ายกาจขวางโลกและริมฝีปากไร้รอยยิ้ม

“ผมขอถามอะไรหน่อยได้มั๊ยครับ ไม่ใช่เรื่องสำคัญอะไรหรอก”

“ว่ามาสิ”

“คุณ...มีคนรักหรือเปล่า”

“ในข้อมูลที่เขาได้บอกว่ายังไงล่ะ”

กวีเฝ้าริมฝีปากแน่น ถึงสมุทรรู้ทุกอย่างที่เขาทำ คนคนนี้น่ากลัว ต้องระวังให้ดี

มุมปากเรียบตึงบนใบหน้าหล่อหลายกชั้นน้อยๆ หลังเห็นเจ้าเม่นที่เขาเก็บมาเลี้ยงหน้าเปลี่ยนสี ถึงสมุทรอาบน้ำเปลี่ยน

เสื้อผ้าแล้วเช่นกัน เขาสวมเสื้อแขนยาวสีเทา กางเกงผ้าเนื้อดีสีขา
 ผมที่เซตไว้คล้ายตัวเพราะเพิ่งสระมา เขาคงเตรียมเข้านอน

“ไม่มีบอกเรื่องส่วนตัวไว้ครับ แต่บางทีคุณอาจจะมีคนรักอยู่
 แล้ว ผมเลยลองถามดู...”

“มี...ฉันให้ดาร์มาเป็นคู่”

ท่าทางกล้าจนน่าหมั่นไส้เปลี่ยนเป็นท่าทางอีกแบบที่ดูพิลึก-
 พิกลัน นั้นทำให้มุมปากที่หยดยิ้มยิ่งโค้งสูง และก่อนที่กวีจะได้เอื้อน
 เอ่ย ถึงสมุทรก็พูดขัดขึ้น

“ฉันพูดเล่น ไม่มีหรอก กลัวงั้นเธอว่าจะกลายเป็นคน
 ประเภทที่เกลียดที่สุด เพิ่งจะรู้ว่าคนอย่างดาร์นี่กลัวเป็น แต่ถึงฉัน
 มีใครแล้วจะมีประโยชน์อะไร ในเมื่อฉันนอนกับดาร์ไปแล้ว”

“ผมไม่ได้กลัว ผมรังเกียจ”

“น่าเห็นใจ...”

กวีถอนหายใจ เขาไม่ได้ต้องการความสงสารหรือความเห็นใจ
 ของถึงสมุทร หรือจะพูดให้ถูกยิ่งไปกว่านั้นก็คือ ไม่คิดอยากได้มัน
 จากใครเลย

ความสงสาร ความเห็นใจ...บางครั้งบางทีมันก็มาพร้อมความ
 สมเพชเวทนา เขารู้ตัวว่าเป็นคนมองโลกในแง่ร้าย เพราะขึ้นมอง
 โลกในแง่ดี ก็น่าจะตายหาไปนานแล้ว

“งานอะไรที่บอกว่าจะให้ผมทำ งานอะไรที่ต้องเก่งเรื่องบน
 เติง...คุณจะให้ผมไปขายตัว คุณค้ำมนุษย์อะไรทำนองนั้นหรือ
 ผมรับเงินคุณมาแล้ว รู้ว่ามันเป็นหนี้ที่ต้องชดใช้ แต่การค้ำมนุษย์
 มันออกจะ...”

“ถึงสมุทร พรมัน ไม่ได้เลวร้ายถึงขนาดค้ำมนุษย์ ไม่ต้องกังวล
 หรอก ฉันไม่ได้จะให้ขายนอนกับใครไปทั่ว...มีแค่ฉันกับใครอีกคน

เท่านั้นแหละ”

กวีฟังตัวเข้ากับเคาน์เตอร์ครัว เขาคลายความตื่นเกร็งลงเมื่อถึงสมุทรพุดคุยกับเขาด้วยท่าทางปกติ ไม่เหมือนสัตว์ร้ายที่โถมแรงใส่เขาคนเดียว...

เป็นการว่าจ้างทำงานที่แปลกมาก ช่องทางด้านหลังเจ็บบัดเหมือนจะประทัง ดอกย้ำว่าการไม่ตกลงกับเรื่องที่ถึงสมุทรพุดไม่มีประโยชน์ เขาขयर่างกายไปแล้ว ให้ถึงสมุทรไปแล้ว จะเพิ่มใครอีกสักคนก็คงไม่เป็นอะไร

ไม่ได้หวงแหนร่างกายหรือรักศักดิ์ศรีหรอกนะ...แบบนี้มันไร้สาระ

“คำตอบแทนจะจ่ายให้อีกครั้งหลังจบงาน ส่วนที่ฉันจ่ายไปวันนี้...ถือเป็นมัดจำ”

“ครับ นั่นหมายถึงผมจะเป็นอิสระจากคุณหลังจบงาน”

“เข้าใจอะไรง่าย ๆ กิติ”

ถึงสมุทรตันแก้อั้วที่นั่งออกไปด้านหลังเล็กน้อย เขาลุกขึ้นยืนเต็มความสูง ความกดดันบางประการจู่โจมกวีทันทีที่อีกฝ่ายยืนขึ้น ยิ่งได้ยินเสียงฝีเท้าที่เดินย่ำมั่นคง ยิ่งรู้สึกว้าหวัดอดหายใจไม่ออก

ห้องกว้างกลายเป็นคับแคบ ทว่าก็ไม่อาจจะสาวยตาจากถึงสมุทรได้เลย ดูเหมือนเขาจะตั้งใจเดินไปหยุดอยู่ตรงข้าวของที่กองพะเนิน ซึ่งมันเป็นข้าวของที่กวีใช้เงินของถึงสมุทรซื้อมานี่

ถึงสมุทรใช้เท้าเขี่ยปากถุงเพื่อดูของด้านใน

“วดีนบอกแล้วใช่ไหมว่าให้ย้ายมาอยู่ที่นี้สักพักใหญ่”

“บอกแค่ว่าต้องมาอยู่กับคุณหลายวัน”

“ฉันอาจจะสั่งเขาผิดไป ถือว่าฉันสั่งดาร์ตอนนี่เลยก็แล้วกัน ย้ายมาอยู่ที่นี้ซะ จนกว่าจะจบงาน”

“ฉันมีของที่ผมต้องไปเอาจากที่บ้านมาเพิ่ม”

“บ้านฉันไม่ใช่ที่เก็บขยะ ไม่ต้องเอาอะไรมาทั้งนั้น”

ถึงสมุทรหน้าหนึ่ง เขาเลิกใช้เท้าสำรวจข่าวของ จากนั้นก็เอี้ยว
ใบหน้าหล่อเหลามาทางกวี เย็นชาเสียดจันเสียดเสียดเสียดเข้าไปถึงกระดูก
สันหลัง

“อยู่ที่นี้ นายไม่ใช่กวี เป็นแค่เมเน่ของฉัน”

“...” กวีเผลอคิดว่าทักษะการพูดและทักษะการเข้าสังคมของ
ถึงสมุทรมีปัญหา หรือไม่ก็...สุขภาพจิตของเขานั้นแหละที่ไม่ปกติ

“และบางทีดาร์ก็เป็นขยะ...ขยะชิ้นใหญ่”

“ครับ คุณคลื่นจะให้ผมเป็นอะไรผมก็เป็น...แล้วงานที่ว่า
ต้องเริ่มงานเมื่อไหร่”

“ข้อมูลของ เปี่ยม วรกิจ ที่นายควรรู้ ฉันจะให้หัดคืนเอามาให้
พรุ่งนี้ จำมันให้ได้ทั้งหมดแล้วค่อยเริ่มงาน”

ถึงสมุทรพูดพลางเดินช้า ๆ ทว่ามั่นคงเข้ามาหา ทุกจังหวะ
ก้าวเท้าหนักลัวเสียดจันกวีเผลอลอยหลัง น่าเสียดายที่สะโพกของเขา
ติดอยู่กับเคาน์เตอร์ครัว ถึงได้ไร้หนทางหนี

นิ้วยาวเรียวเต็มไปด้วยเรียวแรงยื่นมาบีบปลายคาง กวีรู้สึก
เจ็บจนเหมือนกระดูกเคลื่อน ใบหน้าถูกเข็ดขื่น เขาไร้การต่อต้าน

“ฉันหวงเมเน่ของฉัน แต่ฉันนี่กหวงขยะแบบนี้”

สรุปได้แล้วว่าถึงสมุทรเป็นคนสติไม่ดี สุขภาพจิตเขาอาจจะ
มีปัญหา

กวีจึงลึกลงไปในดวงตาไร้ชีวิตชีวา ทันทีที่ปลายนิ้วที่ยึดคาง
ไว้หลุดออก เสียงแหบแห้งไม่คิดรักษาสถานการณ์หรือบรรยากาศ
ก็ตั้งขึ้น

“คุณคลื่น...แบล็กการ์ดผมขอนะ”

คนสติไม่ดีกับคนหน้าเงินมาอยู่ด้วยกัน...กิติ กิติ

ถึงสมุทรยกยิ้มมุมปาก ใช้ปลายนิ้วเกี่ยวปลายผมช่อหนึ่งของ กวีไปทัดไว้หลังใบหู เขากดปากจูบเบา ๆ ที่หน้าผากกว้าง กวีตัวแข็ง ค้างไปชั่วขณะ ไม่มีคำตอบรับว่ายกให้หรือไม่ การกระทำอ่อนโยน เช่นนี้เล่นเอาคนถูกจูบตั้งตัวไม่ติด

“กอบโกยให้มากกว่านี้ ทะเยอทะยานให้มากกว่านี้...ฉันชอบ”

กวีดันออกกว้างของถึงสมุทรออกเบา ๆ เขาเสียสติไปแล้วจริง ๆ คนบ้าอะไรยกมาให้ใครก็ไม่รู้มากอบโกยเงินทองของตัวเอง

คนบ้า คนบ้า

เสียสติ เสียสติ

“ถือว่าคุณยกมันให้แม่นตัวนี้ก็แล้วกัน...ขอบคุณครับ”

ถึงสมุทรค่อย ๆ ถอยมายืนตัวตรงสอดมือล้วงกระเป๋า เขา มองกวีอยู่ดีใจแล้วเดินเลี่ยงไปอีกทาง คนอย่างกวีนี้จะหรือจะเก็บ เอาเรื่องของคนอื่นมาคิดต่อให้เปลืองเวลา เขาเดินไปที่กองข้าวของ ใช้มีอริตตุกกระดาศที่ยับย่นให้เรียบที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

เขานึกโมโหที่ถึงสมุทรใช้เท่ากับข้าวของพวกเขา...คงจะไม่รู้ละ มั้งว่าของแบรนด์เนมถ้าขายพร้อมถุงมันได้ราคาดีกว่า

กวีหย่อนก้นลงนั่งที่โซฟา มือพาดไปบนขอบพนักพิง สีหน้าที่ทั้งเหนียวและอ่อนเปลี้ยปรากฏให้เห็นเมื่ออยู่คนเดียว ก่อนที่เขา จะลุกขึ้นแล้วเดินไปทางโต๊ะอาหาร งานผลไม้ที่ถึงสมุทรไม่ได้แต่จะต้องถูกหยิบติดมือมาที่โซฟาด้วย

เมื่อหย่อนก้นลงนั่งอีกครั้ง ความเจ็บร้าวทำเขาต้องโน้มหน้า อุ่นไฉมัสคัสลูกกลมโตถูกหยิบเข้าปาก รสชาติที่เพิ่งเคยได้ลิ้มลอง เป็นครั้งแรกทำเอาน้ำตาไหล

“อร่อยจัง...” กวีกินเพิ่มเข้าไปอีกคำ

เพราะอุ้งนอรร้อยเกินไปแน่ ๆ น้ำตาของเขาถึงได้ไหลออกมา
ไม่หยุดเลย

กวีเกลียดห้องฟ้าในยามเช้า ไม่ชอบแสงแดดอบอุ่นบ่าบอ
ที่สาตส่องบอกถึงการเริ่มต้นวันใหม่ อันที่จริงแล้วห้องนอนที่เขาใช้
หลับนอนเมื่อคืนมีม่านหนาทึบ กวีแน่ใจว่าเขาดึงม่านปิดหน้าต่าง
ทุกบาน ไฉนเลยแดดยามเช้าถึงได้สาตส่องเข้ามาจนต้องตื่นนอน

ร่างที่ซุกตัวในผ้าห่มพลิกตัวหนีแสงแดด เตี้ยงนุ่ม หมอนก็นุ่ม
ผ้าห่มหอมสะอาด ใครจะไปอยากตื่นนอนกัน

“คุณต๋าร์ครับ ตื่นได้แล้ว”

ทว่าเสียงที่ไม่คุ้นเคยทำให้กวีต้องเลิกผ้าห่มออกมามอง เขา
เปิดปรือเปลือกตาขึ้นอย่างช้า ๆ กะพริบถี่เพื่อปรับโฟกัสสายตาให้
คุ้นชินกับแสงเจิดจ้าในห้อง

เขาปิดม่านแล้วจริง ๆ แต่ที่แสงแดดสาตส่องเข้ามาจนตาแทบ
บอด เป็นเพราะคนของถึงสมุทรเปิดม่านออกกว้าง หน้าต่างทุกบาน
รับแสง วิวทิวทัศน์ข้างนอกเป็นก้อนเมฆและพระอาทิตย์ กวีทบทวน
เรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ใช้มือเสยเส้นผมที่ยุ่งเหยิง กดหน้าลงบน
หมอน ไม่คิดจะลุกขึ้นมาสักนิด

เขาปรับตัวเข้ากับห้องของถึงสมุทรได้อย่างง่ายดาย คนอย่าง
เขานอนที่ไหนก็ได้ กินอะไรก็ได้ทั้งนั้น

“คุณต๋าร์มีเรียนตอนสิบโมงเช้า”

“วันนี้ผมไม่มีเรียน มั่วแล้ว” เสียงของกวีทั้งอึ้งและแหบพร่า
ถึงเขาจะยังง่วงนอนอยู่ แต่จำได้ดีว่าวันนี้ไม่มีเรียน ไม่ว่าใครก็ไม่มี
สิทธิ์มารบกวนการนอนของเขาทั้งนั้น

“ไม่ใช่การเรียนปกติครับ คุณคลีนีให้คุณเรียนปรับบุคลิกภาพ

และเรียนมารยาทในการเข้าสังคม ครูพิเศษจะมาถึงที่นี่ตอนสิบโมงตรง”

ดวงตาที่แนบกับหมอนจนรอบตัวมีตสนิทค่อยๆ ลืมขึ้น กวีเปลี่ยนมานอนหงาย ถอนหายใจออกมาเฮือกหนึ่งก่อนยันตัวลุกขึ้นมา นั่งงัวเจียว

บุคลิกภาพของเขามันทำไม...มารยาทในการเข้าสังคมของเขามันทำไมกัน

ทำไมต้องเรียน ทำไมต้องเปลี่ยน

...อ้อ ทำงาน

“ตอนนี้ก็โงงแล้ว” ถึงจะมีเรื่องที่ไม่เข้าใจอยู่เต็มไปหมด แต่กวีเลือกที่จะไม่ถาม เขาฉลาดมากพอที่จะอยากรู้เท่าที่ถึงสมุทร อยากรู้

อาจจะเพราะชื่อของคุณคลื่นด้วยกรรมมัง ที่ทำให้เขาอมลุกขึ้นมาจากเตียง

จำนวนเงินที่ได้รับทำให้ว่าง่าย เป็นหนี้ต้องใช้ เขาคุ่นเคยกับความจริงข้อนี้ดี

“แก้โงงกับอีกยี่สิบนาทีครับ”

“แก้โงงห้าสิบค่อยเข้ามาเรียก”

“ผมชื่อวศิน เป็นมือซ้ายของคุณคลื่น เราเจอกันตั้งแต่เมื่อวาน แต่ผมยังไม่มีโอกาสได้แนะนำตัวอย่างจริงจัง ขออนุญาตบอกไว้เพื่อคุณจะไม่ทราบดีว่าผมรับคำสั่งของคุณคลื่นคนเดียวเท่านั้น คำสั่งของคนอื่นอยู่นอกเหนือหน้าที่”

วศินจใจเน้นย้ำคำว่าคนอื่น กวีมูมปากกระตุก มองผู้ชายหน้าตาดีที่อายุประมาณสามสิบต้นๆ เขาเคยเจออีกฝ่ายแล้วจริงๆ ดูเหมือนวศินจะเป็นคนจัดการเรื่องหนี้สินกับเจ้าหนี้ให้

คำว่าคนอื่นมันหมายถึงเขาแน่นอนอยู่แล้ว

ส่วนตำแหน่งมือซ้ายของถึงสมุทร แปลว่าเขาต้องเชื่อฟัง และทำตามที่วศินสั่ง ไม่ใช่วศินทำตามคำสั่งของเขา

“ลุกไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าครับ อาหารเช้าเตรียมพร้อมไว้ที่ห้องอาหารแล้ว”

กวีไม่ได้ตอบรับหรือปฏิเสธ ทว่าไม่ได้ดื้อแพ่งเหมือนในตอนแรก เข้าใจดีว่าอะไรเป็นอะไร ทำที่อบอุ่นอยู่ในผ้าห่มจึงหย่อนลงข้างเตียง

มีรองเท้าสลิปเปอร์สำหรับเดินในบ้านเตรียมพร้อมไว้ กวีเตะมันออก ไม่ได้นำมาสวม ระหว่างที่เขานอนอยู่ ดูเหมือนใครต่อใครจะเดินเข้าออกห้องนี้ตามอำเภอใจ มือซ้ายอย่างวศินไม่เตรียมรองเท้าให้เขาเช่นนี้หรอก น่าจะเป็นสาวใช้สักคนเสียมากกว่า

“คุณวศิน” กวีเรียกวศินก่อนที่อีกฝ่ายจะเดินออกไปด้านนอก ทำที่สวมรองเท้าหนังชะงัก วศินเอี้ยวตัวกลับมา เขามีท่าทีสุภาพ แม้ว่าจะไม่ชอบเด็กแปลก ๆ ที่ถึงสมุทรเลือกมาใช้งานคนนั้นก็ตาม

ถึงแม้เมื่อวานเขาจะไม่ได้เป็นคนคอยตามดูกวี ทว่าลูกน้องที่คอยติดตามดูแลเป็นคนของเขา วศินย่อมรู้ถึงพฤติกรรมสุดโต่ง...

ทำไมต้องเป็นเด็กคนนี้ด้วยก็ไม่รู้

“ครับ คุณดาร์”

“คุณคลีนล่ะ”

“ออกไปทำงานตั้งแต่เช้าแล้วครับ”

“อ้อ...แล้วผมต้องเรียนถึงกี่โมง”

“เที่ยงตรง”

“นั่นแปลว่าช่วงบ่ายว่าง?”

“ช่วงบ่ายคุณต้องอยู่กับผมทั้งวันเพื่อดูเอกสารเกี่ยวกับ

คุณเปี่ยม คุณคลื่นแจ้งผมว่าคุณทราบเนื้องานคร่าว ๆ แล้ว”

“อันที่จริงผมไม่ค่อยเข้าใจที่คุณคลื่นพูดสักเท่าไร...ช่างเถอะ ผมอยากไปหาแม่ มีช่วงไหนที่ผมพอจะไปได้บ้าง” ดูเหมือนตารางทำงานของกวีจะแน่นเอียด เขาจึงถามออกไปตรง ๆ ว่าตอนไหนกันที่เขาจะมีเวลาส่วนตัว

วคลื่นิ่งคิด...

“ช่วงเย็นพอจะมีเวลาว่างอยู่ครับ แต่ต้องกลับมาถึงที่นี่ก่อนสองทุ่ม ผมจะพาคุณไปที่โรงพยาบาลเอง”

กวีพยักหน้า เขามองวคลื่นเดินออกไปนอกห้อง ดูเหมือนข้างนอกนั้นจะมีคนอยู่อีกสองถึงสามคน วคลื่นไม่ได้ปิดประตูเอง เสียด้วยซ้ำ มีคนคอยดูแลเรื่องง่าย ๆ อย่างเช่นการปิดประตูให้

ลูกน้องยังเนียบขนาดนี้ เจ้านายจะขนาดไหน กวีเผลอคิดไปถึงไบหน้าหล่อเหลาของถึงสมุทร จู่ ๆ ก็เจ็บกันขึ้นมา

มันเป็นความรู้สึกที่คิดไปเอง แผลของเขาดีขึ้นมากเพราะยาที่กินและการพักผ่อนที่เพียงพอ จะเจ็บนิดหน่อยแค่ตอนขยับตัวแรง ๆ แต่นั่นไม่ได้เป็นปัญหากับการดำเนินชีวิตประจำวัน

กวีตรงเข้าไปอาบน้ำ สวมเสื้อผ้าชุดใหม่ ออกมานั่งกินอาหาร เข้าหน้าตาน่ากิน สงบเสงี่ยมจนวคลื่นที่กลัวว่าเด็กแปลก ๆ ของถึงสมุทรจะก่อเรื่องต้องแปลกใจ

หลังตื่นนอนกวีไม่แผลงฤทธิ์ ไม่อาละวาด ตั้งใจเรียนและทำทุกอย่างตามที่ถูกสั่ง งานในวันนี้ของวคลื่นจึงราบรื่นผ่านไปด้วยดี

เขาลดความรู้สึกที่ไม่ชอบกวีลงเล็กน้อย ควรจะเชื่อสายตาอันเฉียบแหลมของถึงสมุทรสិនะ ว่ากวีนี่ะ เหมาะกับงานนี้จริง ๆ

“หุ่นสิบสี่เปอร์เซ็นต์ของพรหมันนี่เยอะแค่ไหน”

กวีถามขึ้น ปากกาไฮไลต์ขีดลงบนแผ่นกระดาษตรงตัวเลขหนึ่งและสี่ นั่นคือหุ่นของพรหมันที่ เปี่ยม วรกิจ คู่แข่งทางการตลาดถือไว้ กวีต้องสงสัยแน่นอนอยู่แล้วว่าเหตุใดคนอย่าง เปี่ยม วรกิจ ถึงได้มีหุ่นของพรหมันได้ ถึงสมุทรที่ถือเป็นท่านประธานหลักปล่อยให้หุ่นจำนวนนี้อยู่ในมือคนนอกได้อย่างไรกัน

“มากจนแทบประเมินค่าไม่ได้ครับ”

“เขาอยากให้ผมไปเอาคืนมาให้ แต่ยังไงล่ะ แค่มผมหลับนอนกับคุณเปี่ยมก็จะได้หุ่นพวกนี้เลยเหวอ แค่เสียตัวก็ได้หุ่น มันไม่ง่ายไปหน่อยเหวอ”

หากพูดถึงพรหมัน จะต้องนึกถึงธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับอสังหาริมทรัพย์เป็นลำดับแรก นอกเหนือไปจากนั้นถึงสมุทรมังมีร้านอาหารที่เปิดบังหน้าธุรกิจสีเทา พุดง่าย ๆ คือถึงสมุทรเป็นมาเพีย นั้นแหละ

นอกจากร่ำรวย ดูเหมือนคุณคลื่นยังกุมอำนาจลับบางอย่างเอาไว้ด้วย

ถึงสมุทรสูญเสียบิดาไปตอนอายุห้าขวบ หลังจากนั้นตอนที่อายุสิบเจ็ดก็สูญเสียมารดา

เด็กผู้ชายอายุสิบเจ็ดกับหุ่นจำนวนมหาศาล กวีไม่แน่ใจเลยว่าที่ผ่านมามันอย่างไรถึงสมุทรมันใช้ชีวิตมาแบบไหนกัน รู้เพียงว่าถึงสมุทรในวัยยี่สิบเก้าปีดูเป็นคนแปลก ๆ ไร้ชีวิตชีวา ไร้หัวใจ แต่ที่สำคัญเหนือสิ่งอื่นใดนั่นก็คือ เขาประสบความสำเร็จในการกุมอำนาจของพรหมัน บางทีแล้วหุ่น 14% ที่หลุดไปอยู่ในมือคู่แข่ง อาจจะโดนแย่งไปสมัยที่เขาายังเด็กและมีหัวใจตีหัวใจมากกว่านี้

กวีเพียงคิดเอาเอง ทว่าเรื่องจริงที่ออกจากปากกวีดูเหมือน

จะเป็นไปในอีกทิศทาง

คนไร้หัวใจอาจไม่มีหัวใจมาตั้งแต่แรก

“คุณคลื่นอนุญาตให้ผมเล่าให้คุณฟังแค่บางส่วนเท่านั้น”

“ครับ เท่าที่ผมควรรู้จักก่อนเริ่มงานใหม่” กวีใช้มือข้างหนึ่ง
 ทำคาง เขาแอบสังเกตว่าท่าที่ที่วศินมีต่อเขาเปลี่ยนแปลงไป
 จากที่ไม่ชอบจนเข้าขั้นเกลียด ก็ดูจะมองกันในแง่ดีขึ้น แต่
 ยังหวาดระแวงอยู่ กวีพูดกับวศินอย่างสุภาพนอบน้อม...

บอกแล้วว่าคนอย่างเขาน่ะ มันทำได้ทุกอย่างเพื่อสิ่งที่ต้อง
 การจริง ๆ อย่างเช่นตอนนี้ เขาทำตัวดีเพราะอยากรู้เรื่องของถึงสมุทร
 และหุ้น 14% ของพรมันในมือ เปี่ยม วรภิจ

“เดิมทีแล้วหุ้นส่วนนี้เป็นของคุณแม่น”

“หือ...แม่น?”

“ครับ แม่น ธิรเมธ พรมัน ลูกพี่ลูกน้องของคุณคลื่น”

กวีเดาะลิ้นเล่นในปาก คิ้วข้างหนึ่งของเขาเลิกขึ้นอย่างอด
 ไม่อยู่

แม่น ธิรเมธ...

“เพิ่งรู้นะเนี่ยว่าเขามีญาติ”

“คุณแม่นเสียไปเพราะอุบัติเหตุทางรถยนต์เมื่อปีที่แล้ว คุณคลื่น
 ค่อนข้างอยากให้เรื่องนี้เป็นความลับ เลยไม่มีชื่อของคุณแม่นปรากฏ
 ในข่าว”

กวีพยักหน้า ดูเหมือนเรื่องของถึงสมุทรในอินเทอร์เน็ตจะเชื่อ
 ถือไม่ค่อยได้ เขาให้รู้เท่าที่อยากให้คนรู้ อย่างเช่นเรื่องญาติที่ชื่อแม่น
 ถ้าไม่ได้ฟังจากปากวศิน กวีคงคิดว่าถึงสมุทรไม่มีญาติพี่น้อง

นึก ๆ ดูแล้ว ตอนเจอกันครั้งแรก ถึงสมุทรเรียกเขาว่าแม่น...
 เหมือนแม่น คอยพูดยั่วว่าเขาเป็นแม่น แค่มั่นตัวหนึ่ง

“เพราะคุณต๋ำร์หน้าเหมือนคุณแม่น ถอดพิมพ์เดียวกันมา
จนน่าตกใจ จะต่างกันแค่ดวงตา...งานครั้งนี้คุณคลื่นเลยเลือกคุณ”
กวีนิ่งเงียบไปอีตื้อใจใหญ่ ก่อนที่จะจูดรอยยิ้มขึ้นบริเวณ
มุมปาก ริมฝีปากกระจับเผยอขึ้นเล็กน้อย
“เป็นเรื่องที่...ตกลงดี”